การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวโสภา ศรีสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
พฤษภาคม 2547

153.9449591
ส984ก
ร.3

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี

บทคัดย่อ

ของ
นางสาวโสภา ศรีสุข

- 2 ก.ย. 2547

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
พฤษภาคม 2547

ห 250613

โสภา ศรีสุข. (2546). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี.* สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 และหาค่าน้ำหนักความสำคัญระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คนที่เลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ (แบบศัพท์สัมพันธ์ แบบจัดประเภท แบบความเข้าใจภาษา แบบความเข้าใจภาพ) แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. น้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลมากกว่าความถนัดทางภาษา

THE RELATIONSHIP BETWEEN VERBAL APTITUDE AND WORD FULENCY AND ESSAY WRITING ABILITIES OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS OF WATUDOMRUNSI SCHOOL

AN ABSTRACT

BY

MISS SOPHA SRISUK

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree in Educational Measurement

at Srinakharinwirot University

May 2004

Sopha Srisuk. (2004) *The Relationship between Verbal Aptitude and Word Fluency and Essay Writing Abilities of Prathom Suksa vI students of Watudomrunsi School.* Master's Project, M.Ed. (Educational Measurement). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Chawalit Ruayajin.

The purpose of this study to investigate the relationship between Verbal Ability and Word Fluency and Essay Writing Abilities for students in Prathom Suksa vI. Beta-weights of Verbal Ability and Word Fluency, contributed to Essay Writing Abilities. The sample consisted of 90 Prathom Suksa vI students in academic year of 2003 from Watudomrunsi School. The battery of Verbal Ability tests and Word Fluency test and Essay Writing Abilities test.

The result of this study showed that

1. The aptitude of Verbal Ability tests and Word Fluency test with Essay Writing Abilities were correlated with significantly level at .01

2. The beta-weights of Verbal Ability test and Word Fluency test contributed to Essay Writing Abilities test with significantly level at .01. Word Fluency test contributed to Essay Writing Abilities test are more than Verbal Ability test.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิณ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(อาจารย์ ชวลิต รวยอาจิณ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิคม ตังคะพิภพ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ชูศรี วงศ์รัตนะ)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร ฉัตรศุภกุล)

วันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ ประธานกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ที่กรุณาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทางในการดำเนินการจัดทำสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระวีวรรณ พันธ์พานิช นางสาวน้ำผึ้ง ปลั่งพงษ์พันธ์ อาจารย์ ธงชัย สาระพจน์ อาจารย์เบญจมาส กรีแสง ที่กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญและกรุณาให้ความช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องเกี่ยวกับการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัยจนการวิจัยสำเร็จ

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนายการ คุณครูสายชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี ที่กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความร่วมมือในการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทำแบบทดสอบเป็นอย่างดียิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ธงชัย สาระพจน์ และอาจารย์เบญจมาส กรีแสง ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการตรวจแบบทดสอบเรียงความจนสำเร็จอย่างดียิ่ง

สุดท้ายนี้ ขอขอบพระคุณบิดา มารดา ครู – อาจารย์ ญาติพี่น้อง ที่ให้กำลังใจ กำลังทรัพย์ เพื่อนๆทุกคนและเพื่อนๆการวัดผลการศึกษาทุกคน ที่เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมาจนทำให้การทำสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

โสภา ศรีสุข

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	สมมุติฐานการวิจัย.....	6
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางภาษา	7
	ความหมายของความถนัดและแบบทดสอบวัดความถนัด	7
	ทฤษฎีเกี่ยวกับความถนัดทางสมองของมนุษย์	9
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	15
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้คำ	17
	ความหมายและลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้คำ...	17
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ..	19
	ความหมายของการเขียนและการเขียนเรียงความ.....	19
	หลักการและรูปแบบการเขียนเรียงความ.....	21
	ข้อบกพร่องและแนวทางแก้ไขในการเขียนเรียงความ.....	23
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	25
	เกณฑ์ในการตรวจสอบแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ.....	27
	วิธีการหาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนนแบบ RAI	41
3	วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย	43
	การกำหนดกลุ่มประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	43
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	43
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
	การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	52

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
4.	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	59
	ผลการวิเคราะห์ข้อมล.....	59
		63
5.	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
	ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย.....	63
	กลุ่มตัวอย่าง.....	63
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	64
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
	อภิปรายผล.....	66
	ข้อเสนอแนะ.....	67
		70
บรรณานุกรม.....		71
		76
ภาคผนวก.....		84
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ.....	98
	ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์รายข้อ.....	
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	
ประวัติย่อของผู้ทำสารนิพนธ์.....		

บัญชีตาราง

ตาราง หน้า

1. ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   และคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับ
   คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ..... 59
2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของคะแนน
   แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ
   และคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับ
   คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ..... 60
3. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง
   คะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   และคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับ
   คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ..... 61
4. น้ำหนักความสำคัญของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   และแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อ
   แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ..... 62
5. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   แบบศัพท์สัมพันธ์..... 77
6. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   แบบจัดประเภท..... 77
7. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   แบบความเข้าใจภาษา..... 78
8. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา
   แบบความเข้าใจภาพ..... 78
9. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของ
   แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ..... 79
10. ค่าความยากและอำนาจจำแนกของ
    แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ..... 79
11. ค่าความสอดคล้องของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน 80

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ หน้า

1 โครงสร้างสมรรถภาพสมองตามทฤษฎีองค์ประกอบเดียว..... 9

2 โครงสร้างสมรรถภาพสมองตามทฤษฎีสององค์ประกอบ..... 10

3 โครงสร้างสมรรถภาพสมองตามทฤษฎีหลายองค์ประกอบ..... 11

4 โครงสร้างสมรรถภาพสมองตามทฤษฎีไฮราดิคัล..... 13

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทย เป็นวัฒนธรรมของการใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อสารให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและตรงตามจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความคิด ความต้องการ ความรู้สึก การดำรงชีวิตอยู่ของคนในสังคมไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันจำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ภาษาไทยจึงมีความสำคัญมากสำหรับคนไทย

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่ต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญในการใช้ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งทักษะของภาษาไทยมีอยู่หลายอย่าง ทั้งการอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน จากแนวทางการประเมินด้วยทางเลือกใหม่ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของสำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กรมวิชาการ. 2544 : 4 – 8) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ครู ผู้บริหาร ผู้ปกครอง ตลอดจนชุมชน มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยจัดกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนด้วยการจัดกิจกรรมในห้องเรียน ในโรงเรียนและชุมชน เช่น การเล่าเรื่อง การอภิปราย การวิจารณ์ การโต้วาที การคัดลายมือ การเขียนเรียงความ เป็นต้น และได้กำหนดคงวามรู้ความสามารถของผู้เรียนเมื่อจบช่วงชั้นที่ 2 (ป. 4 – 6) ว่าควรจะมีความสามารถในการเขียนเรียงความ ย่อความ จดหมาย เขียนอธิบาย เขียนเรื่องราวจากจินตนาการ เป็นต้น ได้

จากความสำคัญดังกล่าวของการเขียนภาษาไทย เรียงความจึงเป็นเรื่องหนึ่งที่ควรคำนึงในการจัดการเรียนการสอน จากที่ผ่านมาประสบปัญหาอยู่มากในเรื่องของการเขียน จากการประเมินมาตรฐานการศึกษาระดับมัธยมศึกษา พบว่าคะแนนประเมินเกี่ยวกับการเขียน(เรียงความ) อยู่ในระดับที่ยังไม่พอใจ (โสภนา แจ่มยวง. 2538 : บทนำ ; อ้างอิงจาก กรมวิชาการ. 2525 : 5) ซึ่งในปัจจุบันการฝึกทักษะด้านการเขียน (เรียงความ) ยังไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะขึ้นอยู่กับเกณฑ์ในการประเมินและผู้ประเมินด้วย ทั้งจำนวนนักเรียนที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ครูฝึกการเขียนได้ไม่ละเอียด และทั่วถึงปัญหาที่ครูพบในการสอนเขียนเรียงความให้นักเรียนนั้นมีมากมาย เช่น นักเรียนวางโครงเรื่องไม่เป็น เขียนเนื้อเรื่องไม่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งไว้ ขาดความรู้และความคิดในเรื่องที่เขียน ใช้ถ้อยคำสำนวนไม่ถูกต้อง เข้ารูปประโยคไม่เป็น ไม่รู้จักการเขียนย่อหน้า ไม่รู้จักเขียนคำนำหรือบาครั้งก็เขียนเสียยืดยาวแต่ไม่ตรงประเด็นและไม่รู้จักสรุปความ รวมถึงการเขียนตัวสะกดการันต์ผิดบ่อยๆ อีกต่างหาก (มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร. (2541, พฤษภาคม). การสอนเขียนเรียงความอย่างสร้างสรรค์. วารสารการศึกษา กทม. 21(8) : 27.)

จากปัญหาดังกล่าว การเขียนจึงควรได้รับการพัฒนาฝึกฝนเพิ่มเติมเพราะเป็นทักษะที่สัมพันธ์กันกับ การอ่าน การฟัง และการพูด ทำให้เกิดการสื่อสารที่เข้าใจตรงกันมากขึ้น และแสดงความรู้สึกนึกคิดให้ผู้อื่นทราบได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ การเขียนเรียงความเป็น
การเขียนแสดงความรู้ ความคิดหรือความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้เขียนจะต้องเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายและเรียบเรียงประโยคตามลำดับเรื่องราวให้เชื่อมโยงกันตั้งแต่ต้นจนจบ ให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจน (สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ และคณะ. 2540 : 235)

การจะเขียนเรียงความให้ได้ดีนั้นต้องสัมพันธ์กับด้านอื่นๆหลายด้าน เช่น ด้านสมอง เพื่อให้มีการเขียนเรียงความที่ดี นักเรียนควรฝึกด้านสมรรถภาพสมองให้มีความสามารถด้านภาษาที่ดี ใช้สำนวนโวหารได้ถูกต้องและมีความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ สำนวนต่างๆ เพื่อให้การเขียนเรียงความถูกต้อง

ปัจจุบันการเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆได้ด้วยตนเอง มีการใช้ความคิด ความรู้สึก ความสามารถของตนเองให้ได้มากที่สุด การเรียงความเป็นเรื่องหนึ่งที่ฝึกการคิด การแสดงความรู้สึกได้เป็นอย่างดีและยังทำให้ได้ทราบถึงสิ่วต่างๆได้มาก เช่น ถ้านักเรียนเขียนเรียงความได้ดี ทำให้ทราบว่าเด็กคนนั้นต้องอ่านได้ คิดเป็นและรู้จักใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง จึงสามารถเขียนเรียงความออกมาได้ดีและถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนด

การสอนเรียงความถือกันว่าเป็นวิชาที่สอนยากที่สุดวิชาหนึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยทักษะทางด้านภาษาและวิชาอื่นๆประกอบ การสอนเรียงความให้ได้ผลดีนั้น ต้องสอนให้สัมพันธ์กับการพูด การอ่าน และการฟัง การสอนเรียงความซึ่งเป็นวิชาทักษะวิชาหนึ่งนั้น นอกจากจะต้องปลูกฝังทักษะที่จำเป็น เช่น ความสนใจใฝ่ค้นคว้า การรู้จักลำดับความคิด การรู้จักใช้สำนวนภาษาแล้วยังต้องมีการฝึกบ่อยๆ อาจจะฝึกทีละเล็กละน้อย ให้เขียนเรื่องสั้นๆแต่ควรจะทำอย่างสม่ำเสมอ ไม่ใช่ทำแค่เทอมละครั้งหรือปีละครั้งเท่านั้น และนำการฝึกทักษะนี้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆด้วย (มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร. (2541,มิถุนายน). การสอนเขียนเรียงความแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน. วารสารการศึกษา กทม. 21(9) : 23) วัตถุประสงค์ของการเขียนเรียงความก็เพื่อต้องการแสดงความสามารถของผู้เขียน ว่าเขียนเป็นหรือไม่ มีความคล่องในการเขียนมากน้อยเพียงใด เพราะการเขียนเรียงความต้องอาศัยความสามารถด้านการใช้ภาษา เช่น การใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงคำ การใช้ประโยค การสะกดการันต์ การวางวรรคตอน การย่อหน้า การเปิดเรื่อง การสรุป การใช้สำนวนโวหาร นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น การลำดับความคิด การแสดงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย(อิงอร อมาตยกุล. 2535 : 5)

การตรวจให้คะแนนที่เที่ยงตรงก็มีความสำคัญที่จะช่วยให้ทราบความสามารถในการเขียนเรียงความของเด็กจริงๆได้ ดังที่อาร์มสตรอง (Armstrong) ได้พยายามสร้างความเป็นปรนัยและความเที่ยงตรงในการวัดคุณภาพเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งได้ผลจากการศึกษาว่าถ้าใช้ครูเพิ่มขึ้นและปรับปรุงข้อสอบให้มีความเชื่อมั่นสูงแล้ว การให้คะแนนการเขียน

เรียงความจะได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้นการเขียนเรียงความจึงเป็นการฝึกทักษะการเขียน การแสดงความรู้สึกได้สอดคล้องกับความต้องการพัฒนาเด็กในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี เพื่อให้เด็กได้คิดเป็นทำเป็นและแก้ปัญหาได้ เพราะเขาได้คิดและเขียนออกมาได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าเรียงความนั้นแสดงถึงความสามารถของผู้เขียนได้ดี การเรียนการสอนในปัจจุบันต้องการเน้นการปฏิบัติจริง และควรมีเกณฑ์ในการประเมินให้เหมาะสม ดังนั้น การเขียนเรียงความ ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำจึงเป็นเรื่องที่ผู้วิจัย สนใจจะศึกษา เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนและแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียน ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาน้ำหนักของความสำคัญระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ความสำคัญของการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความมากน้อยเพียงใด และความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความหรือไม่ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยและพัฒนาความสามารถในด้านต่างๆให้เหมาะสมขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 273 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน และ จำนวนนักเรียน 90 คน ที่เลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบอย่างง่าย

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่

1.1 ความถนัดทางภาษา (Verbal factor)ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

1.1.1 ศัพท์สัมพันธ์

1.1.2 แบบจัดประเภท

1.1.3 ความเข้าใจภาษา

1.1.4 ความเข้าใจภาพ

1.2 ความคล่องแคล่วในการใช้คำ (Word Fluency factor)

2. ตัวแปรตาม(Dependent Variable) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนเรียงความ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความถนัดทางภาษา หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ ข้อความ หรือเรื่องราวต่างๆ และเลือกใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสม ซึ่งในงานวิจัยนี้ จำแนกออกเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

1.1 ศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการหาความความสัมพันธ์ของคำของคำต่างๆแล้วนำมาพิจารณาเปรียบเทียบว่าเกี่ยวข้องกันอย่างไร

1.2 แบบจัดประเภท หมายถึง ความสามารถด้านความเข้าใจ ตลอดจนการวิเคราะห์พิจารณา ประเมินดูว่าประโยคหรือวลีใดที่ให้ไว้มีความหมายผิดแผกไปจากข้ออื่นๆ

1.3 ความเข้าใจภาษา หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมาย ขยายความ ตีความ จากข้อความประเภทต่างๆ ได้ถูกต้อง

1.4 ความเข้าใจภาพ หมายถึง ความสามารถในการแปลความหมาย ตีความ ขยายความและวิเคราะห์ความหมายจากภาพได้อย่างถูกต้อง

2. แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่มีลักษณะโครงสร้างดังต่อไปนี้

2.1 แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถในการหาความสัมพันธ์ของคำต่างๆที่กำหนดให้ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวเลือกใดที่กำหนดให้มากที่สุด

2.2 แบบทดสอบแบบจัดประเภท หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถด้านความเข้าใจ ตลอดจนการวิเคราะห์พิจารณาประเมินดูว่าประโยคหรือวลีใดที่ให้ไว้มีความหมายผิดแผกไปจากข้ออื่นๆ

2.3 แบบทดสอบความเข้าใจภาษา หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถในการแปลความหมาย ตีความ ขยายความ จากข้อความประเภทต่างๆที่กำหนดให้

2.4 แบบทดสอบวัดความเข้าใจภาพ หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถในการแปลความหมาย ตีความ ขยายความและวิเคราะห์ความหมายจากภาพที่กำหนดให้

3. ความคล่องแคล่วในการใช้คำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำได้ ถูกต้อง รวดเร็ว ลื่นไหลเป็นอัตโนมัติ

4. แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนคำได้ถูกต้อง รวดเร็ว ลื่นไหลเป็นอัตโนมัติ จากการตอบคำถามแบบจับเวลาในการทำ

5. ความสามารถในการเขียนเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการเขียนประเภทหนึ่งที่เขียนขึ้นเพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความเข้าใจและประสบการณ์ ให้ผู้อื่นทราบด้วยภาษาที่ดีถูกต้องตามรูปแบบ

6. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ หมายถึง แบบวัดความสามารถที่เป็นรูปภาพให้นักเรียนเขียนเรียงความมา 1 เรื่อง โดยบรรยายภาพที่กำหนดให้

7. คุณภาพของแบบทดสอบ หมายถึง คุณภาพด้าน ความยาก อำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรง ดังนี้

7.1 ความยากของข้อสอบ (Item Difficulty) หมายถึง สัดส่วนของนักเรียนที่ตอบถูกเมื่อเทียบจากจำนวนผู้ทำข้อสอบทั้งหมด

7.2 อำนาจจำแนกของข้อสอบ (Item Discrimination) หมายถึง คุณสมบัติของข้อคำถามของแบบทดสอบที่สามารถแยกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มที่มีความสามารถสูงและกลุ่มที่มีความสามารถต่ำได้อย่างถูกต้อง

7.3 ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ หมายถึง คะแนนของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้คงที่แน่นอน

7.4 ความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบ หมายถึง คุณสมบัติของแบบทดสอบที่สามารถทำหน้าที่วัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้ถูกต้องตามความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้จะหาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามที่ได้นิยามไว้

8. ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง ผู้ที่มีคุณวุฒิอย่างน้อยปริญญาโทด้านการวัดผลการศึกษาอย่างน้อย 3 ปี จำนวน 5 คน และอาจารย์ผู้ที่มีประสบการณ์การสอบภาษาไทยอย่างน้อย 5 ปี จำนวน 2 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ซึ่งมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

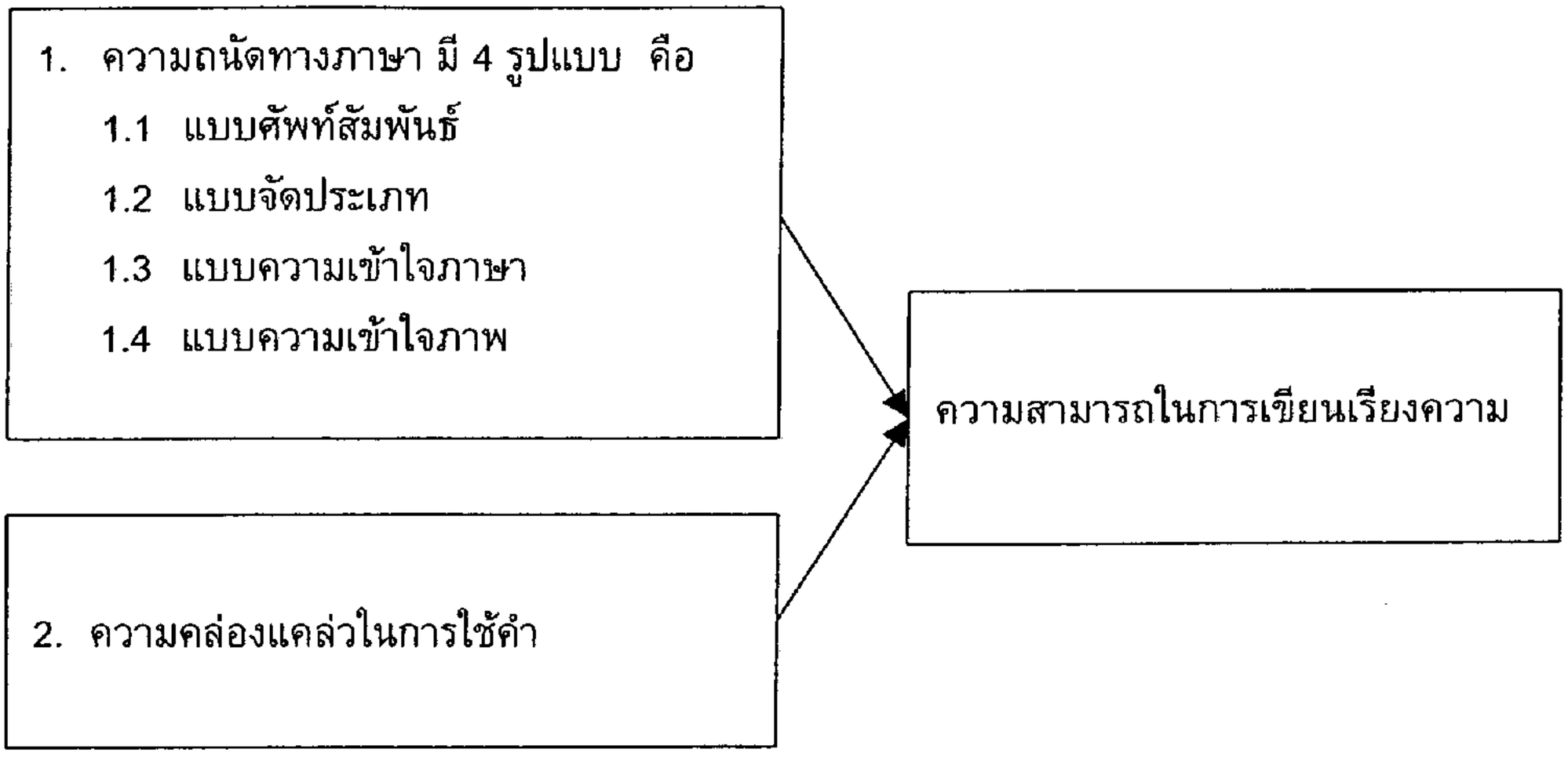

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กันกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำ อย่างน้อย 1ด้าน ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกออกเป็น 4 ตอนดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางภาษา
   - 1.1 ความหมายของความถนัดทางภาษาทางภาษา
   - 1.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถทางสมองของมนุษย์
   - 1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางภาษา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ
   - 2.1 ความหมายและลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ
   - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนเรียงความ
   - 3.1 ความหมายของการเขียนและการเขียนเรียงความ
   - 3.2 หลักการและรูปแบบการเขียนเรียงความ
   - 3.3 ข้อบกพร่องและแนวทางแก้ไขในการเขียนเรียงความ
   - 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความ
4. เกณฑ์ในการตรวจสอบแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางภาษา

1.1 ความหมายของความถนัดและแบบทดสอบวัดความถนัด

คำว่า " ความถนัด " ซึ่งในภาษาอังกฤษใช้ว่า Aptitude นี้ ในวงการวัดผลปัจจุบันหมายถึง สมรรถวิสัยและทิศทางแห่งความงอกงามของสมอง หรือจะกล่าวให้ง่ายขึ้นก็หมายถึงขีดระดับความสามารถขั้นสูงสุดของบุคคลที่เขาอาจมีได้ต่อการเรียนรู้และการฝึกฝนในวิทยาการและทักษะต่างๆ ถ้าหากเขาได้รับการฝึกสอนและประสบการณ์ที่เหมาะสม ถ้าจะขยายความนี้ให้กว้างตามความเข้าใจของบุคคลทั่วๆไปแล้ว ความถนัดก็มีส่วนคล้ายกับความฉลาดของแต่ละบุคคล (สารานุกรมศึกษาศาสตร์ : 12 , จากบทความพิเศษของ ชวาล แพรัตกุล : 2516)

ฐิติรัตน์ ฐานวัฒน์ (2542 : 7)ได้สรุปว่า ความถนัดหมายถึง ความสามารถทางสมองในด้านต่างๆของแต่ละบุคคล มีลักษณะเป็นกลุ่มของความสามารถเฉพาะด้านที่เกิดจากการเรียนรู้ การฝึกฝนและสะสมไว้เป็นประสบการณ์ของตน ซึ่งทำให้แต่ละบุคคลสามารถแสดงความสามารถเฉพาะด้านของตนออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งลักษณะดังกล่าวสามารถเป็นตัวทำนายความสำเร็จทางการเรียนและการงานในอนาคตของบุคคลผู้นั้นได้

เพ็ญศรี เตมียกุล (2525 : 123) กล่าวสรุปว่า ความถนัดหมายถึง ความสามารถของบุคคลเมื่อได้ใช้เวลาในการฝึกฝนเรียนรู้ ทำให้พัฒนาความรู้และทักษะบางอย่างหรือการจัดระบบ

การตอบสนอง ซึ่งแต่ละคนจะมีขีดระดับความสามารถสูงสุดแตกต่างกันไป และความถนัดทางภาษาไทย หมายถึงความสามารถในการสื่อความหมาย เข้าใจความหมาย สามารถแปลความ ตีความ ขยายความและวิเคราะห์ความหมายจากคำ วลี ประโยค ข้อความประเภทต่างๆหรือภาพ ตามที่กำหนดให้ สามารถวัดด้วยแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาไทย

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2541 : 15) กล่าวถึงความถนัด (aptitude) ว่าความจริงแล้วเป็นความหมายต่อเนื่องจากเชาวน์ปัญญา (intelligence) มองความสามารถที่ได้จากการฝึกฝนสั่งสมมาตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน บางทีก็เรียกว่า เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้หรือความสามารถเฉพาะด้าน

อุษา หัชชะวณิช (2521 : 6) กล่าวว่าความถนัดทางภาษา หมายถึง ความสามารถทางภาษาซึ่งมีอยู่ในตัวบุคคลโดยไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้จากบทเรียน

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2538 : 177) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบความถนัดว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพของมนุษย์ว่ามีขีดความสามารถในการเรียนรู้มากเท่าใด หรือวัดกำลังภายในในสมองของมนุษย์ และได้กล่าวถึงการวัดความถนัดทางภาษา จะมีแบบทดสอบวัดอยู่ 7 แบบ ดังนี้ คือ (2541 : 79 - 92)

1. แบบทดสอบคำตรงข้าม
2. แบบทดสอบคำที่มีความหมายใกล้เคียง
3. แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์
4. แบบทดสอบแบบผิดความ
5. แบบทดสอบความเข้าใจภาษา
6. แบบทดสอบความเข้าใจภาพ
7. แบบทดสอบการสังเคราะห์ข้อความ

ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เลือกสร้างและนำมาใช้เพียง 2 แบบ เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้ คือ

1. แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์
2. แบบทดสอบแบบผิดความ
3. แบบทดสอบความเข้าใจภาษา
4. แบบทดสอบความเข้าใจภาพ

ประโยชน์ของแบบทดสอบความถนัด ซึ่งล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2541 : 22 - 27)ได้กล่าวไว้เป็นส่วนย่อยๆดังนี้

1. ใช้ในการสอบคัดเลือก
2. ใช้ในการแยกประเภทนักเรียน
3. ใช้ในการวินิจฉัยความสามารถ
4. ใช้ในการพยากรณ์ความสำเร็จ
5. ใช้สำหรับวัดพัฒนาการ

6. ใช้สำหรับเปรียบเทียบสติกับปัญญา
7. ใช้ในการประเมินผลการศึกษา
8. ใช้ในการวิจัย

สรุปความหมายของความถนัดได้ว่า หมายถึง ความสามารถของแต่ละบุคคลที่ได้รับการฝึกฝนเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้เฉพาะด้านนั้นๆในการนำไปปฏิบัติหรือที่เรียกว่าความสามารถเฉพาะด้าน

1.2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถทางสมองของมนุษย์

ทฤษฎีเบื้องต้นเกี่ยวกับความสามารถทางสมองได้มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ทำการศึกษาไว้มากมายหลายทฤษฎีด้วยกัน ดังเช่นทฤษฎีต่อไปนี้

1. ทฤษฎีองค์ประกอบเดียว
2. ทฤษฎีสององค์ประกอบ
3. ทฤษฎีหลายองค์ประกอบ
4. ทฤษฎีไฮราคิคัล
5. ทฤษฎีโครงสร้างสามมิติของปัญญา
6. ทฤษฎีความสามารถทางสมองสองระดับ
7. ทฤษฎีเชาวน์ปัญญาของคัทเทลล์

1. ทฤษฎีองค์ประกอบเดียว (Uni – Factor Theory)

ผู้คิดทฤษฎีนี้คือบีเน่ท์และซิมอน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2541 : 43) ; อ้างอิงจาก Binet and Simon, 1905) ทฤษฎีนี้เสนอโครงสร้างของเชาวน์ปัญญาเป็นลักษณะอันหนึ่งอันเดียว ไม่แบ่งแยกออกเป็นส่วนย่อยคล้ายกับเป็นความสามารถทั่วไป (General ability) ในปี ค.ศ. 1905 หรือ พ.ศ. 2448 บีเนท์และซิมอนได้สร้างข้อสอบวัดตามแนวคิดของเขาเป็นครั้งแรก ข้อสอบฉบับนี้สร้างวัดระดับเชาวน์ปัญญาเป็นแบบ Global measure คือวัดออกมาเป็นคะแนนเดียวแล้วแปลความหมายว่าใครมีเชาวน์ปัญญาระดับใด ที่เรียกกันติดปากว่า IQ (Intelligence Quotient) ซึ่ง เขียนเป็นโครงสร้างแบบรูปภาพตามทฤษฎีนี้ได้ดังนี้

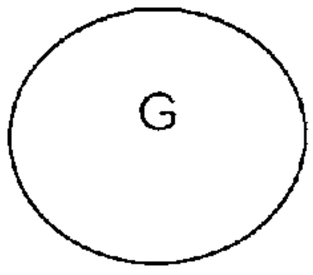

ภาพประกอบ 1 แสดงโครงสร้างตามทฤษฎีองค์ประกอบเดียว

2. ทฤษฎีสององค์ประกอบ (Bi - Factor Theory)

ทฤษฎีนี้นำโดยนักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ชื่อสเปียร์แมน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 43 ; อ้างอิงจาก Charles Spearman)ในปี ค.ศ.1927 เป็นทฤษฎีที่เกิดจากการวิเคราะห์คุณลักษณะโดยกระบวนการทางสถิติ พบว่ากิจกรรมทางสมองทั้งหลายเมื่อวิเคราะห์ดูแล้วมีองค์ประกอบร่มอันหนึ่ง เรียกชื่อองค์ประกอบนี้ว่าองค์ประกอบทั่วไป (General factor) เรียกย่อๆ ว่า G – factor เนื่องจากเขาหาสหสัมพันธ์เกี่ยวพันกันแต่ละแบบทดสอบ (Intercorrelations) มีค่าสูง แต่ก็สูงอย่างไม่สมบูรณ์แบบ จึงใช้ชื่อองค์ประกอบอื่นย่อยๆนี้ว่า องค์ประกอบเฉพาะ (Specific factors) เรียกย่อๆว่า S – factors แต่องค์ประกอบเฉพาะนี้มีกิจกรรมเฉพาะตัวชนิดหนึ่งของมันเอง ซึ่งถ้าจะเขียนเป็นโครงสร้างแบบรูปภาพจะได้ดังรูปข้างล่างนี้

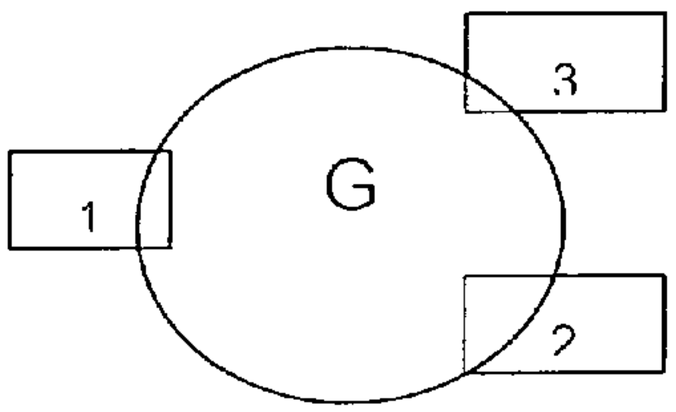

ภาพประกอบ 2 แสดงโครงสร้างตามทฤษฎีสององค์ประกอบ

3. ทฤษฎีหลายองค์ประกอบ (Multiple – factor Theory)

เทอร์สโตน (Thurstone) เป็นผู้นำทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับมาก เขาเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เสนอทฤษฎีเมื่อปี ค.ศ. 1933 เขาได้ทำการวิจัยโครงสร้างทางสมองอย่างกว้างขวางและได้ใช้หลักการวิเคราะห์สมัยใหม่ที่เรียกว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) มาใช้ทำให้สามารถแยกแยะความสามารถทางสมองออกเป็นส่วนย่อยๆได้หลายอย่างทำให้เขามีความเชื่อว่าความสามารถทางสมองไม่ได้ประกอบด้วยความสามารถร่วมเป็นแกนกลางดังเช่น G – factor ของสเปียร์แมน หากแต่ประกอบด้วยองค์ประกอบเป็นกลุ่มๆหลายๆกลุ่มโดยแต่ละกลุ่มจะมีหน้าที่เป็นอย่างๆไปโดยเฉพาะหรืออาจจะทำงานร่วมกันบ้างก็ได้ ความสามารถทั่วไปของสเปียร์แมน เทอร์สโตนเห็นว่าเป็นเพียงองค์ประกอบทางภาษาเท่านั้น องค์ประกอบย่อยๆนี้เทอร์สโตนให้ชื่อว่า ความสามารถปฐมภูมิของสมอง (Primary Mental Abilities) เขาแยกองค์ประกอบย่อยๆโดยยึดน้ำหนักขององค์ประกอบเด่นๆ (Loading factor) เป็นสำคัญ แต่จริงๆแล้วกลุ่มของความสามารถหรือองค์ประกอบก็ยังทำหน้าที่เกี่ยวพันกันบ้างเหมือนกัน ดังเช่นองค์ประกอบด้านภาษา (Verbal factor) น้ำหนักองค์ประกอบมากที่สุด คือ ความสามารถทางศัพท์ น้ำหนักลดลงมาอีกคือ

อุปมาอุปไมยทางภาษา และน้ำหนักน้อยที่สุดคือ คณิตศาสตร์เหตุผล เป็นต้น ภาพข้างล่างเป็นภาพแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบ 5 ชุด ขึ้นอยู่กับ 3 องค์ประกอบ V. (Verbal) ,N.(Number) และ S. (Spatial) ตามทฤษฎีหลายองค์ประกอบนี้ ดังแสดงในภาพประกอบล่างนี้

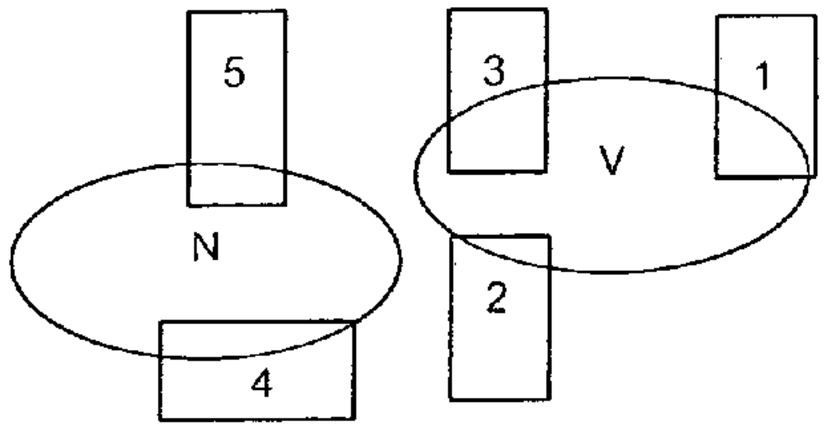

ภาพประกอบ 3 แสดงโครงสร้างเชาวน์ปัญญาและความถนัดของทฤษฎีหลายองค์ประกอบ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2541 : 45 – 47 ; อ้างจาก Anastasi. 1976. *Psychological Testing* : P . 371)

จากภาพทำให้เราทราบสหสัมพันธ์ของแบบทดสอบ 1 , 2 และ 3 ที่มีต่อกันและกันมีองค์ประกอบร่วมทางภาษา (Verbal factor ย่อว่า V.) ในทำนองเดียวกันสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ 3 และ 5 เป็นผลจากองค์ประกอบมิติสัมพันธ์ (Spatial factor ย่อว่า S.) และความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ 4 และ 5 เป็นผลจากองค์ประกอบทางตัวเลข (Number factor ย่อว่า N.) ที่น่าสังเกตคือ แบบทดสอบ 3 และ 5 มีองค์ประกอบซ้อนขึ้นมา นั่นคือ V กับ S มีอยู่ในแบบทดสอบ 3, N และ S มีอยู่ในแบบทดสอบ 5

เทอร์สโตน พยายามวิเคราะห์องค์ประกอบความสามารถของมนุษย์ออกมาได้หลายอย่าง แต่ที่เห็นชัดและสำคัญๆมีอยู่ 7 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านภาษา (Verbal factor ย่อว่า V.) องค์ประกอบส่วนนี้ของสมองจะส่งผลให้รู้ถึงความสามารถด้านความเข้าใจในภาษาและการสื่อสารทั่วๆไป ผู้ที่มีองค์ประกอบด้านนี้สูงจะมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง อ่านแบบเข้าใจความหมาย รู้ความสัมพันธ์ของคำ
รู้ ความหมายของศัพท์ได้อย่างดี

2. องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ(Word Fluency factorใช้ย่อว่าW.) เป็นความสามารถที่ใช้คำได้มากในเวลาจำกัด เช่น ให้หาคำขึ้นต้นด้วย “ ด ” มามากที่สุดในเวลาจำกัดดังนี้ เป็นต้น ความสามารถด้านนี้จะส่งผลให้มีความสามารถในการเจรจาและการประพันธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองตอบโต้ทันทีทันใด อย่างที่เขาเรียกว่ามีปฏิภาณไหวพริบในการเจรจาและความสามารถนี้ไม่เหมือนกับข้อแรกที่กล่าวมาแล้ว ข้อแรกมองความสามารถด้านภาษาในทางความคิดความเข้าในทางภาษา ส่วนข้อนี้มองผลในด้านเจรจาเป็นสำคัญ ดังที่เราเคยเห็นว่าบางคนเขียนเก่ง (V.) แต่พูดบรรยาย (W.) ผู้ฟังไม่รู้เรื่อง

3. องค์ประกอบด้านจำนวน (Number factor ใช้ย่อว่า N.) องค์ประกอบนี้ส่งผลให้มีความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์ต่างๆได้ดี มีความสามารถมองเห็นความสัมพันธ์และความหมายของจำนวน และมีความแม่นยำคล่องแคล่วในการ บวก ลบ คูณ หาร ในวิชาเลขคณิตได้อย่างดีด้วย

4. องค์ประกอบด้านมิติสัมพันธ์ (Space factor ใช้อักษรย่อว่า S.) ความสามารถด้านนี้ส่งผลให้คนเข้าใจถึงขนาดและมิติต่างๆอันได้แก่ ความสั้น ยาว ไกล ใกล้ และพื้นที่หรือทรวดทรงที่มีขนาดหรือปริมาตรแตกต่างกัน สามารถสร้างจินตนาการให้เห็นส่วนย่อยและส่วนผสมของวัตถุต่างๆเมื่อนำมาซ้อนทับกันสามารถรู้ความสัมพันธ์ของรูปทรงเรขาคณิตเมื่อเปลี่ยนแปลงที่อยู่

5. องค์ประกอบด้านความจำ (Memory factor ใช้อักษรย่อว่า M.) เป็นความสามารถด้านความทรงจำเรื่องราวและมีสติระลึกรู้จนสามารถถ่ายทอดได้ ความจำในที่นี้อาจจะเป็นความจำแบบนกแก้วหรือจำโดยอาศัยสิ่งสัมพันธ์ได้ ซึ่งถือว่าเป็นความจำในองค์ประกอบนี้ทั้งนั้น

6. องค์ประกอบด้านสังเกตพิจารณา (Perceptual Speed factor ใช้อักษรย่อว่า P.) องค์ประกอบของสมองด้านนี้ได้แก่ความสามารถด้านเห็นรายละเอียด ความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างระหว่างสิ่งของต่างๆอย่างรวดเร็วและถูกต้อง

7. องค์ประกอบด้านเหตุผล (Reasoning factor ใช้อักษรย่อว่า R.) บางทีก็ใช้ Induction หรือ General Reasoning องค์ประกอบนี้แสดงถึงความสามารถด้านวิจารณญาณ หาเหตุผลค้นคว้า หาความสำคัญ ความสัมพันธ์ และหลักการทั้งหลายที่สร้างกฎหรือทฤษฎี ตอนแรกๆ เทอร์สโตนให้ความหมายขององค์ประกอบนี้ไม่กระจ่างนักเขามองในรูปอนุมานและอุปมาน ระยะหลังผู้ศึกษาด้านนี้มองเห็นว่าจะวัดเหตุผลทั่วไปได้ดีต้องวัดด้วยเลขคณิตเหตุผล (Arithmetic reasoning)

4. ทฤษฎีไฮราคิคัล (Hierarchical Theories)

ทฤษฎีไฮราคิคัล (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 47 – 48 ; อ้างอิงจาก Vernon. 1960) เป็นทฤษฎีที่นักจิตวิทยากลุ่มหนึ่งคือ เบิร์ท (Burt) เวอร์นอน (Vernon) และฮัมเฟรย์ (Humphreys) ได้เสนอโครงสร้างของเชาวน์ปัญญาโดยเริ่มต้นอธิบายตามแบบของสเปียร์แมนนั่นคือ เวอร์นอนเริ่มจุดแรกด้วย G – factor ขั้นต่อไปแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบใหญ่ๆคือ Verbal – education (V : ed) และ Practical – mechanical (k : m) องค์ประกอบใหญ่สองอันนี้เรียกรวมว่า Major Group Factors องค์ประกอบใหญ่สองอันนี้ยังแบ่งย่อยซอยลงไปอีก ด้านองค์ประกอบ Verbal – educational แบ่งย่อยเป็นองค์ประกอบด้านภาษา (Verbal) และองค์ประกอบด้านตัวเลข (Numerical) และอื่นๆอีก ในทำนองเดียวกันองค์ประกอบ Practical – mechanical แบ่งย่อยออกเป็น Mechanical information, Spatial และ Manual และยังมีอื่นๆแต่ยังไม่กำหนด กลุ่มองค์ประกอบนี้เรียกว่า Minor Group Factors ระดับที่ต่ำสุดขององค์ประกอบ

ในรูปแบบนี้ยังมีองค์ประกอบย่อยๆไปอีก เรียกว่าองค์ประกอบเฉพาะ (Specific factors) ถ้าพิจารณาดูโครงสร้างอันนี้แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับลักษณะของต้นไม้แผ่กิ่งก้านใหญ่เล็กลงไปตามลำดับ ลำต้นก็เปรียบเสมือน Specific factors นั่นเอง ดังภาพที่แสดงไว้ (ต้นไม้กลับหัว)

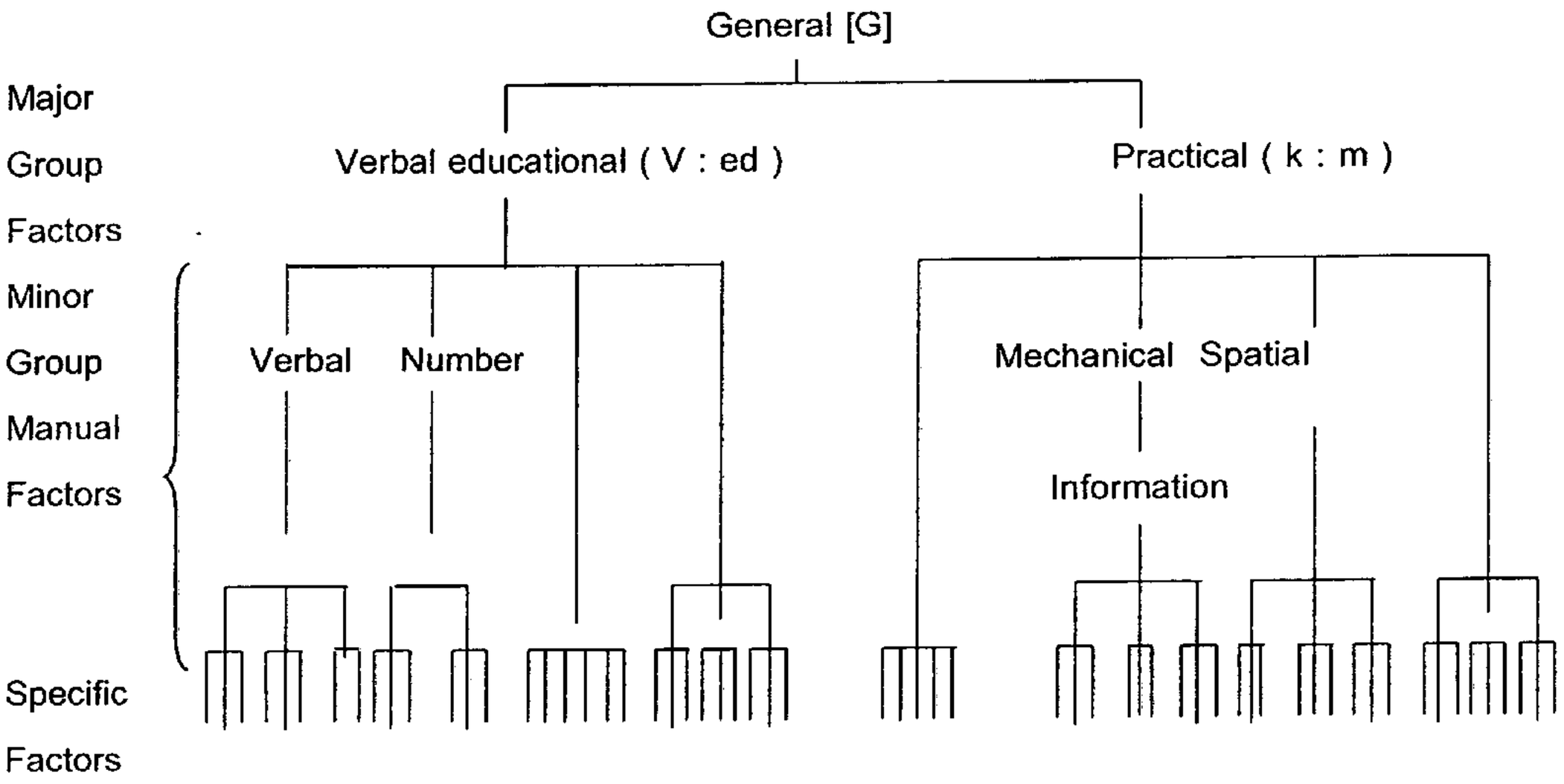

ภาพประกอบ 4 แสดงโครงสร้างตามทฤษฎีไฮราคิคัล

ฮัมเฟรย์ให้ความเห็นว่าทฤษฎีนี้เป็นลักษณะของการแพร่ขยายขององค์ประกอบจากส่วนใหญ่มากกว่าที่จะเป็นองค์ประกอบย่อยเริ่มตั้งแต่ต้นดังทฤษฎีของเทอร์สโตน และยังเสนอแนะในการสร้างแบบทดสอบว่าผู้สร้างควรจะเลือกระดับขั้นขององค์ประกอบตามจุดมุ่งหมายของแบบทดสอบนั้น

5. ทฤษฎีโครงสร้างสามมิติของปัญญา (Three Faces of Intellect Model)

ทฤษฎีนี้สร้างขึ้นมาโดย กิลฟอร์ด (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 48 – 52 ; อ้างอิงจากGuiford. 1967) กิลฟอร์ดได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของคุณลักษณะและนิยามคุณลักษณะของเชาวน์ปัญญาเป็น 3 มิติ ดังนี้

มิติที่ 1 ด้านกระบวนการหรือวิธีการของการคิด (Operations) มีส่วนประกอบย่อย 5 ส่วน

1. การรู้การเข้าใจ (Cognition) หมายถึง ความสามารถที่เห็นสิ่งเร้าแล้วเกิดการรับรู้ เข้าใจในสิ่งนั้นๆและบอกได้ว่าสิ่งนั้นๆคืออะไร

2. ความจำ (Memory) หมายถึง ความสามารถในการเก็บสะสมความรู้แล้วสามารถระลึกนึกออกมาได้

3. การคิดอเนกนัย (Divergent Production) เป็นความสามารถในการตอบสิ่งเร้าได้หลายแง่หลายมุมแตกต่างกันออกไป เช่น ให้บอกประโยชน์ของก้อนอิฐมาให้มากที่สุดที่จะบอกได้ ถ้าผู้ใดคิดได้มากและแปลกที่สุดมีเหตุมีผล ถือว่าผู้นั้นมีความคิดแบบอเนกนัย

4. การคิดแบบเอกนัย (Convergent production) เป็นความสามารถในการคิดหาคำตอบที่ดีที่สุดหาเกณฑ์ที่เหมาะสมให้ได้ดีที่สุด ดังนั้นคำตอบแบบนี้ก็ต้องถูกเพียงคำตอบเดียว

5. การคิดแบบประเมินค่า (Evaluation) เป็นความสามารถในการตีราคาลงสรุปโดยอาศัยเกณฑ์ที่ดีที่สุด

มิติที่ 2 ด้านเนื้อหา (Content) เป็นด้านที่ประกอบด้วยสิ่งเร้าและข้อมูลต่างๆ แบ่งออกเป็น 4 อย่าง คือ

1. ภาพ (Figural) หมายถึงสิ่งเร้าที่เป็นรูปธรรมหรือรูปที่แน่นอน สามารถจับต้องได้ หรือเป็นรูปภาพที่ระลึกนึกออกได้ดังรูปนั้นก็ได้

2. สัญลักษณ์ (Symbolic) หมายถึงข้อมูลที่เป็นเครื่องหมายต่างๆเช่น ตัวอักษร ตัวเลข โน๊ตดนตรี รวมทั้งสัญญาณต่างๆด้วย

3. ภาษา (Semantic) หมายถึงข้อมูลที่เป็นถ้อยคำพูดหรือภาษาเขียนที่มีความหมาย สามารถใช้ติดต่อสื่อสารแต่ละกลุ่มได้ แต่ส่วนใหญ่มองในด้านความคิด (Verbal thinking) มากกว่าการเขียน คือ มองความหมาย

4. พฤติกรรม (Behavioral) หมายถึงข้อมูลที่เป็นการแสดงออก รวมถึงทัศนคติ ความต้องการ การรับรู้ ความคิด ฯลฯ

มิติที่ 3 ผลของการคิด (Products) เป็นผลของกระบวนการจัดกระทำของความคิดกับข้อมูลของเนื้อหา ผลิตผลของความคิดแยกได้เป็นรูปร่างต่างๆกัน ซึ่งแบ่งออกได้ 6 อย่าง คือ

1. หน่วย (Units) หมายถึงสิ่งที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวและแตกต่างไปจากสิ่งอื่นๆ เช่น คน สุนัข แมว เป็นต้น

2. จำพวก (Classes) หมายถึงชุดของหน่วยที่มีคุณสมบัติร่วมกันเช่น ข้าวโพดกับมะพร้าวเป็นพืชใบเลี้ยงเดี่ยวเหมือนกัน ดังนี้เป็นต้น

3. ความสัมพันธ์ (Relations) หมายถึงผลของการโยงความคิดสองประเภทหรือหลายประเภทเข้าด้วยกัน โดยอาศัยลักษณะบางประการเป็นเกณฑ์ อาจจะเป็นหน่วยกับหน่วย จำพวกกับจำพวก ระบบกับระบบ ก็ได้ เช่น คนกับอาหาร ต้นไม้กับปุ๋ย ดังนี้เป็นต้น

4. ระบบ (Systems) หมายถึงการจัดองค์การ จัดแบบแผนหรือจัดรวมโครงสร้างให้อยู่ในระบบว่าอะไรมาก่อนมาหลัง

5. การแปลงรูป (Transformations) หมายถึงการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ให้มีรูปแบบใหม่ การเปลี่ยนแปลงอาจจะมองในรูปแบบของข้อมูลหรือประโยชน์ก็ได้

6. การเกี่ยวพัน (Implications) หมายถึงความเข้าใจในการนำข้อมูลไปใช้ขยายความเพื่อการพยากรณ์หรือคาดคะเนข้อความในตรรกวิทยา ประเภท " ถ้า...แล้ว... " ก็เป็นพวกใช้คาดคะเนโดยอาศัยเหตุและผล

6. ทฤษฎีความสามารถทางสมองสองระดับ (Two – level theory of Mental Ability)

ทฤษฎีนี้เสนอโดยเจนเซน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 52 ; อ้างอิงจาก Jensen. 1968) เขาได้เสนอว่า ความสามารถทางสมองมี 2 ระดับ ระดับ I (Level I) เป็นความสามารถด้านความรู้และจำอย่างนกแก้ว ระดับนี้ไม่ได้ใช้วิธีการคิดใดๆเลยจากสิ่งที่สมองรับเข้าไป ระดับ II (Level II) เป็นระดับของการจัดกระทำทางสมองเป็นขั้นสร้างมโนภาพเหตุผลและแก้ปัญหา

7. ทฤษฎีเชาวน์ปัญญาของคัทเทลล์

ทฤษฎีนี้คิดโดย อาร์ บี คัทเทลล์ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 53 ; อ้างอิงจาก R.B.Cattell) เสนอว่าโครงสร้างเชาวน์ปัญญาประกอบด้วยสองส่วนคือ

1. Fluid component หรือ Fluid ability เป็นความสามารถทั่วไป ผู้มีปริมาณความสามารถด้านนี้สูงจะสามารถทำงานชนิดต่างๆได้ดี ตัวอย่างความสามารถด้านนี้ เช่น ความสามารถด้านเหตุผลเชิงอุปมานและอนุมาน เหตุผลสัมพันธ์ ความสามารถเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของอนุกรมภาพเป็นต้น

2. Crystallized component หรือ Crystallized ability เป็นความสามารถที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมอย่างใกล้ชิด เป็นความสามารถที่จะเข้าใจภาษา ความสามารถในการประเมินคุณค่าของสังคม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความถนัดทางภาษาและสมรรถภาพทางสมอง

เพ็ญศรี เตมียกุล (2525 : 68 – 69) ศึกษาเกี่ยวการสร้างแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสิงห์บุรี พบว่า แบบทดสอบทั้ง 7 ฉบับ มีค่าความยากเฉลี่ยอยู่ในช่วง .477 - .685 แบบทดสอบที่มีค่าความยากเฉลี่ยสูงสุด คือ แบบทดสอบคำตรงข้าม ส่วนแบบทดสอบที่มีค่าความยากเฉลี่ยต่ำสุดคือ แบบทดสอบคำที่มีความหมายใกล้เคียง สำหรับค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยนั้นอยู่ในช่วง .412 - .576 แบบทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยสูงสุดคือแบบทดสอบความเข้าใจภาษาต่ำสุดคือแบบทดสอบความเข้าใจภาพและแบบทดสอบทั้ง 7 ฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมี

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างสูงและมีความเที่ยงตรงตามสภาพจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุดใจ กองมะลี (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับแบบทดสอบโคลซ วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า คะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาทั้ง 5 ด้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนแบบทดสอบโคลซ วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และน้ำหนักความสำคัญของคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาแต่ละด้านส่งผลทางบวกต่อคะแนนของแบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2517 : 97) ศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบของสมรรถภาพสมองด้านการคิดเอกนัยทางภาษาตามทฤษฎีของกิลฟอร์ดกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า แบบทดสอบวัดสมรรถภาพสมองด้านการคิดเอกนัยทางภาษาแต่ละฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงสูง ซึ่งวัดความสามารถด้านการคิดเอกนัยทางภาษาซึ่งมีคุณลักษณะอยู่สามองค์ประกอบคือ ความสามารถในการคิด พิจารณา ความเป็นเอกลักษณ์ ความสัมพันธ์และการถ่ายโยงเปลี่ยนแปลง และมีความำคัญสัมพัทธ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นบวกหมด ส่วนความสำคัญสัมพัทธ์ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ส่วนใหญ่มีค่าเป็นบวก นอกจากนั้นยังพบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาคณิตศาสตร์สูงมีความสามารถด้านการคิดเอกนัยทางภาษาโดยเฉลี่ยแต่ละแบบสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ต่ำ และความสามารถด้านการคิดเอกนัยทางภาษา ความถนัดทางการเรียน ความสามารถทางการเรียนรู้ ต่างก็มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในทางบวก

ประภัสสร คงดิส (2545 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถทางสมองขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีความสามารถด้านจำนวนสูงสุดประมาณร้อยละ74 ซึ่งอยู่ในระดับดี ส่วนด้านภาษา ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านเหตุผลและด้านการรับรู้อย่างรวดเร็ว อยู่ในระดับปานกลาง โดยคิดเป็นร้อยละ 53 , 56 , 60 และ 55 ตามลำดับ

พรทิพย์ ศรีมณี (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาตามแนวองค์ประกอบของแบบทดสอบ พี เอ็ม เอ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ข้อสอบ ส่วนใหญ่มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถทางภาษา ความสามารถทางจำนวน ความสามารถในการใช้เหตุผล ความสามารถทางมิติสัมพันธ์ และความสามารถในการรับรู้อย่างรวดเร็ว มีค่า .800 .863 .851 .814 และ .980 ตามลำดับ ค่าสหสัมพันธ์ของความสอดคล้องภายในของข้อสอบแต่ละฉบับ ส่วนใหญ่ต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนทีปกติมีค่าระหว่าง T21 ถึง T84

สุทธาทิพย์ นวลหงษ์ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางสมองด้าน เอน เอม พี (NMP) และด้าน เอน เอส พี (NSP) ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างสมรรถภาพสมองด้านเอน เอม พี (NMP) และด้าน เอน เอส พี (NSP) ในผลการคิดทั้ง 5 ด้าน กับความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ (Y) มีค่าเท่ากับ .745 และ .762 ตามลำดับ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า และค่าน้ำหนักความสำคัญของสมรรถภาพสมองทางการคิดเอกนัยเนื้อหาภาษา และเนื้อหาสัญลักษณ์ในผลการคิดด้านกลุ่ม (C) ด้านความสัมพันธ์ (R) ด้านการแปลงรูป (T) และด้านการประยุกต์ (I) ส่งผลต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ยกเว้นเนื้อหาสัญลักษณ์ในผลการคิดด้านกลุ่ม (C) ส่งผลต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่สมรรถภาพทางการคิดเอกนัยเนื้อหาภาษาและเนื้อหาสัญลักษณ์ในผลการคิดด้านระบบ (S) ส่งผลต่อความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อุษา หัชชะวณิช (2521 : 34) ศึกษาคงวามสัมพันธ์ระหว่าง จริยธรรม ความถนัดทางภาษาและการควบคุมภายใน – ภายนอก ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น พบว่า ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณระหว่าง จริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก มีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้ที่มีการควบคุมภายในมีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีการควบคุมภายนอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงและผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และคะแนนเฉลี่ยจริยธรรมของผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานครและผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วัตเลย์ (สุดใจ กองมะลี. 2538 : 28 ; อ้างอิงจาก Watley. 1964 : 402 – 407) ได้ใช้แบบทดสอบความถนัดทางภาษาและแบบทดสอบความถนัดด้านคณิตศาสตร์ ทดสอบกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเดนเวอร์ คณะบริหารธุรกิจ ในวิชาเอกต่างๆ ผลจากการทดสอบ ปรากฏว่าแบบทดสอบความถนัดทางด้านภาษามีค่าสหสัมพันธ์กับเกรดวิชาเอกต่างๆ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ

2.1 ความหมายและลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้คำ

ความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ (Word fluency เขียนย่อว่า W.) เป็นองค์ประกอบด้านหนึ่งของความสามารถทางสมองของมนุษย์ตามทฤษฎีหลายองค์ประกอบของเทอร์สโตน (Thurstone) ซึ่ง ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2541 : 178 – 180) ได้กล่าวถึงวิธีการวัด

ไว้ว่า นอกจากวัดด้วยการสังเกตแล้วยังสามารถวัดได้ด้วยการปฏิบัติจริง และการสอบข้อเขียนบางอย่างดังนี้

1. การสอบโดยการปฏิบัติพูด การสอบแบบนี้จะต้องยกสถานการณ์มาให้แล้วให้พูดในเวลาจำกัดเช่น

- ให้อธิบายลักษณะของ " แมวตกน้ำ " มาเป็นเวลา 2 นาที
- ให้พูดถึง " ความยากจน " มาเป็นเวลา 3 นาที

2. การสอบโดยการใช้กระดาษ ดินสอ การสอบแบบนี้ให้ผู้สอบแสดงความสามารถในการใช้คำ โดยการเขียนคำที่กำหนดให้ลงในกระดาษ ถือเป็นการวัดทางอ้อม แต่ก็เป็นทางเลือกหนึ่งในการใช้เครื่องมือเพื่อพยากรณ์ความสามารถด้านนี้โดยทั่วไปกำหนดเวลาให้ทำ แล้วพิจารณาความคล่องแคล่วในการเขียนคำที่กำหนดให้ได้มากที่สุด ในเวลาจำกัด ตัวอย่างมีหลายแบบเช่น

1. กำหนดคำที่แปลกให้ เช่น ให้หาคำ 1 พยางค์ที่สะกดด้วย " บ " ให้ได้มากที่สุดในเวลา 2 นาที ตัวอย่างคำเช่น " กบ " เป็นต้น

2. กำหนดให้เขียนคำคล้องจอง เช่น นกยูง จูงมือ ถือปืน คืนถิ่น ... ถ้าเขียนได้คล่องแคล่วในเวลาจำกัดก็ถือว่ามีความสามารถในการใช้คำดี

ข้อคำนึงในการใช้คำ

ประทีป วาทิกทินกร (พรรณทิพย์ ชำนาญกิจ. 2527 : 15 ; อ้างอิงจาก ประทีป วาทิกทินกร. 2514 : 1 – 6) กล่าวว่าในการใช้คำมีสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงอยู่ 2 ประการ คือ

1. ความหมายของคำ
2. ระดับของคำ

ในเรื่องความหมายของคำจะต้องคำนึงถึงหลักสำคัญคือ

1. คำคำเดียวกันอาจมีความหมายได้หลายอย่าง ขึ้นอยู่กับตำแหน่งและหน้าที่ของคำในประโยคนั้นๆ
2. คำบางคำมีความหมายโดยตรง คือ ความหมายที่เข้าใจตรงกันและมักกำหนดไว้ในพจนานุกรม
3. คำบางคำมีความหมายโดยนัย ซึ่งขึ้นอยู่กับความเข้าใจหรือการแปลความหมายของผู้ฟัง
4. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ไม่เหมือนกันคือ ใช้แทนกันไม่ได้เสมอไป

ในเรื่องระดับของคำ แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้คือ

1. ระดับที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ได้แก่คำที่ใช้กันในภาษาที่ไม่เป็นแบบแผน คำพวกนี้ส่วนใหญ่ใช้ในการพูดหรือการเขียนอย่างไม่เป็นทางการ ใช้ระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน ได้แก่ คำปากหรือคำตลาด คำแสลง คำภาษาถิ่น คำภาษาหนังสือพิมพ์ เป็นต้น
2. ระดับที่ใช้อย่างเป็นทางการได้แก่ คำที่ใช้กันในภาษาที่เป็นแบบแผนหรือภาษาทางราชการ ตัวอย่างคำในระดับนี้คือ คำสุภาพและคำราชาศัพท์

หลักการใช้คำ

การเลือกคำมาใช้นั้น ประทีป วาทิกทินกร (พรรณทิพย์ ชำนาญกิจ. 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก ประทีป วาทิกทินกร. 2514 : 10) ได้เสนอแนะหลักการเลือกคำไว้ดังนี้

1. เลือกคำให้ตรงความหมาย คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันควรนำมาลองใช้ดูหลายๆคำแล้วเลือกคำที่มีความหมายตรงที่สุดและถูกต้องที่สุด

2. เลือกคำให้เหมาะสม คือเลือกให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล คำบางคำอาจใช้ได้ทั่วไป แต่บางคำถ้าใช้ผิดที่อาจไม่เหมาะสม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคล่องแคล่วในการใช้คำ

พรรณทิพย์ ชำนาญกิจ (2527 : 91) ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนพบว่า ความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับนักเรียนที่ใช้ชุดการสอนแบบศูนย์การเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 77 – 78) ศึกษาสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนหญิงและ นักเรียนชายมีความสามารถด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำพอๆกัน และอาชีพที่แตกต่างกันของผู้ปกครองไม่ทำให้ความคล่องแคล่วในการใช้คำของนักเรียนแตกต่างกัน และสมรรถภาพสมอง ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำนั้นเป็นสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อการเรียงความอย่างตรงข้าม

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนเรียงความ

3.1 ความหมายของการเขียนและการเขียนเรียงความ

การเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนต้องใช้ความสามารถที่หลายด้านที่สูงกว่าทักษะด้านอื่น ผลจากการเขียนเรียงความนำมาวิเคราะห์และแปลผลให้ความหมายได้หลายประการ เช่น ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนเรียงความได้ย่อมหมายึงมีความสามารถในการอ่านได้ด้วยโดยเฉพาะในเรื่องการลำดับความคิดที่เป็นตัวแปรสำคัญตัวหนึ่งของการสื่อสาร

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นทักษะสำคัญในการสอนภาษาไทย ดังนั้นจึงมีนักวิชาการทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

พรทิพย์ สิมโน (2536 : 22) ให้ความหมายว่า การเขียนหมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นสัญลักษณ์ เพื่อจะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการ

โสภนา แจ่มยวง (2538 : 24) กล่าวถึงการเขียนว่า คือการถ่ายทอดความรู้ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ของผู้เขียนโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อส่งสารให้ผู้อ่านได้ทราบ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อน เพราะผู้เขียนต้องใช้ความรู้ ความสามารถ และองค์ประกอบหลายอย่าง เพื่อให้การเขียนสื่อความหมายระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสารได้ตรงกัน

อิงอร อมาตยกุล (2535 : 14) กล่าวว่าการเขียนนั้นต้องอาศัยความคิดและความคิดนั้นต้องแจ่มแจ้งต่อเนื่องโดยอาศัยความรู้ในเรื่องที่จะเขียน และมีหลักการเลือกสรรถ้อยคำ ประโยค รูปแบบ และท่วงทำนองการเขียนที่เหมาะสมตรงตามความต้องการที่จะเสนอแก่ผู้อ่านงานเขียนนั้นจึงมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

จากความหมายการเขียนที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การเขียนหมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความสามารถด้านความคิด ความรู้สึก ของผู้เขียนเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อสารให้กับผู้อ่านได้ทราบและเข้าใจได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน

ความสามารถในการเขียน

ความสามารถในการเขียน ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ปริยฉัตร พรหมศรี (2535 : 7) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถเขียนภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมในการใช้ถ้อยคำ การเขียนตัวสะกด การใช้ไวยากรณ์ การเรียบเรียงประโยค การลำดับความและความคิดได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน

พรทิพย์ สิมโน (2536 : 25) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนหมายถึง ความสามารถเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความ ให้สละสลวย นำมาเรียบเรียงเป็นประโยค และเป็นข้อความสั้นๆ จนกระทั่งเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจได้

โสภนา แจ่มยวง (2538 : 24) สรุปถึงความสามารถในการเขียนไว้ว่าคือ ทักษะในการเลือกคำ การเรียบเรียงคำหรือประโยคที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจตามลักษณะโครงสร้างภาษาไทย ใช้ในแต่ละสถานการณ์อย่างถูกต้อง เพื่อสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของผู้เขียนได้ตรงกัน

จากความสามารถทางการเขียนดังกล่าว สรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการเรียบเรียง จัดวาง ถ้อยคำ ความคิด ข้อความให้เป็นประโยคและเป็นเรื่องราวให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

การเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความนี้มีผู้ให้ความหมายไว้ต่างๆกันคือ

เปลื้อง ณ นคร (2516 : บทนำ) กล่าวสรุปว่า การเรียงความคือการรวบรวมความคิดแล้วแสดงความคิดนั้นออกมา

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 3) ได้ให้ความหมายของการเขียนเรียงความว่า เป็นการแสดงความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ของเราให้ผู้อื่นทราบ

สิทธา พินิจภูวดล (2516 : 108) ให้ความหมายของการเขียนเรียงความว่า เรียงความเป็นการเขียนประเภทหนึ่งซึ่งใช้สำนวนแบบความเรียง การเขียนเรียงความนั้นผู้เขียนจะ แสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิด ความเห็น ความเข้าใจ ตลอดจนความรู้ให้ผู้อื่นได้รับทราบ

วลี สุมิพันธ์ (2530 : 11) กล่าวสรุปว่า เรียงความเป็นเรื่องของความคิดและการแสดงความคิด การแสดงความคิดต้องแสดงออกมาเป็นภาษาซึ่งเป็นเครื่องสื่อความเข้าใจระหว่างกัน การเรียนรู้ในเรื่องถ้อยคำ การจัดลำดับคำเข้าประโยค การลำดับประโยคเป็นข้อความจึงเป็นเครื่องมือสำคัญของการแสดงความคิด ดังนั้นการเขียนเรียงความคือ การรวบรวมความคิดแล้วแสดงความรู้และความรู้สึกออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นภาษาเขียนที่ดีมีศิลปะและแบบแผน

อิงอร อมาตยกุล (2535 : 15) กล่าวสรุปไว้ว่า การเขียนเรียงความคือ การเขียนที่ต้องอาศัยความรู้ ความคิด ความรู้สึก เป็นสำคัญ แล้วถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้องและมีแบบแผน โดยอาศัยความสามารถทางการใช้ภาษาของผู้เขียนนั่นเอง

กองวิชาการ (2537 : 4) สรุปว่า เรียงความเป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่เขียนขึ้นเพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ให้ผู้อื่นทราบ ด้วยภาษาที่ดีถูกต้องตามรูปแบบ

จากความหมายของเรียงความที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เรียงความหมายถึง การรวบรวมความคิด ความรู้สึก แสดงออกมาเป็นภาษาเขียน มีการลำดับความให้เป็นประโยคตามรูปแบบที่เหมาะสมให้ผู้อื่นทราบ

3.2 หลักการและรูปแบบการเขียนเรียงความ

การจะเขียนเรื่องได้ดีนั้นต้องมีหลักหรือขั้นตอนที่เหมาะสม ซึ่งได้มีผู้ที่เสนอแนะหลักการเขียนเรียงความที่ดีไว้หลายท่านดังนี้

ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526 : 17) เสนอแนะหลักการเขียนเรียงความที่ดีไว้ดังนี้

1. เขียนถูกต้องตามรูปแบบ คือ มีคำนำ เนื้อเรื่อง สรุป
2. มีความสมบรณ์ถกต้อง เนื้อหาสาระดี
3. เรียงลำดับดี อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้องตามหลักภาษา
4. แจ่มแจ้ง ไม่ออกนอกเรื่องหรือนอกประเด็น
5. มีความคิดแปลกใหม่ ท่วงทำนองการเขียนดี
6. สำนวนการเขียนดี รู้จักใช้สำนวน มีการเปรียบเทียบเปรียบเปรย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (วลี สุมิพันธ์. 2530 : 14 ; อ้างอิงจาก ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2520 : 6) เสนอแนะวิธีการเกี่ยวกับการเขียนเรียงความโดยใช้ กิจกรรม 5 ส ดังนี้

1. สำรวจ คือ การสำรวจสถานที่ วัสดุ บุคคล สิ่งแวดล้อมและปัญหาต่างๆเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน

2. สังเกต คือ การสังเกตรายละเอียดของเรื่องที่จะเขียนแล้วบันทึกไว้อย่างละเอียด

3. สัมภาษณ์ คือ การสัมภาษณ์หรือการซักถามบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ทราบข้อมูลเพิ่มเติม

4. สรุป คือ การประมวลความรู้และข้อสังเกตต่างๆที่รวบรวมได้ นำมาสรุปเป็นโครงเรื่อง ทำให้การเรียงลำดับความคิดเป็นระเบียบ เป็นขั้นตอน ไม่สับสน

5. สังเคราะห์ คือ การนำเอาข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ สังเกต สัมภาษณ์ และสรุปแบบที่ถูกต้องและสามารถสื่อความได้ชัดเจน

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518 : 180) แนะนำหลักในการเขียนเรียงความให้ถูกต้องตามรูปแบบและน่าอ่านดังนี้คือ

1. การเลือกเรื่องที่จะเขียน ควรเป็นเรื่องที่เพิ่งกำเนิดขึ้นและน่าสนใจ เรื่องใกล้ๆตัว หรือเรื่องแสดงความคิดเห็น

2. การวิเคราะห์เรื่อง ควรพิจารณาขอบข่ายของเรื่องว่ากว้างแค่ไหน เรื่องที่เขียนควรมีขอบข่ายแคบๆและต้องเหมาะสมกับผู้อ่าน

3. การแสวงหาข้อมูลเพื่อนำมาประกอบเรื่อง เรื่องที่จะมีน้ำหนักเท่าที่น่าเชื่อถือจะต้องมีหลักฐานอ้างอิงที่มา หรือต้นเค้าของเรื่องอย่างละเอียด

4. การวางโครงเรื่อง ควรจัดลำดับความคิดให้สัมพันธ์กันและแยกประเด็นใหญ่ประเด็นย่อยออกจากกันอย่างชัดเจน

5. การแสดงออก เป็นการขยายความโครงเรื่องให้เป็นไปตามลำดับขั้น

จากหลักการเขียนเรียงความที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า การเขียนเรียงความที่ดีควรเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบ คือ มีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป โดยมีการลำดับเนื้อหาได้เหมาะสม ใช้ภาษาเข้าใจง่ายและถูกต้องตามหลักภาษาและควรเป็นเรื่องที่น่าสนใจ แปลกใหม่ มีการใช้ประสบการณ์เดิมและแนวคิดใหม่แสดงความรู้สึกออกมาอย่างชัดเจน

รูปแบบหรือองค์ประกอบของเรียงความ

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518 : 180 -185) กล่าวถึงรูปแบบการเขียนเรียงความว่ารูปแบบของเรียงความประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป ซึ่งมีหลักการเขียนดังนี้

1. การเขียนคำนำ การเขียนคำนำต้องเขียนให้เร้าความสนใจของผู้อ่านและทำให้ผู้อ่านสนเท่ห์ ตื่นเต้นอยากอ่านเรื่องที่เขียน การเขียนคำนำอาจตั้งเป็นคำถามหรือปรัชญาชวนคิด อาจยกคำคม สุภาษิตมากล่าว หรือให้คำจำกัดความ หรือยกเรื่องแปลกๆที่ตื่นเต้นขึ้นกล่าวนำก็ได้ ข้อสำคัญ คำนำต้องเขียนให้มีน้ำหนักน่าอ่าน อย่าเขียนยาวเกินไปหรือออกนอกเรื่อง หรือเอาเรื่องที่คนทราบดีอยู่แล้วมากล่าวจะทำให้คำนำจืด ไม่ชวนอ่าน

2. การเขียนเนื้อเรื่อง การเขียนเนื้อเรื่องต้องยึดหลักสำคัญ 5 ประการ คือ

2.1 เขียนให้มีแนวคิดอย่างเดียว ไม่พูดนอกเรื่องหรือพูดในสิ่งหยุมหยิมเกินจำเป็น

2.2 การเขียนให้ทุกส่วนทุกตอนของเรื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด

2.3 รู้จักเน้นในส่วนที่สำคัญ

2.4 เขียนให้สมบูรณ์ไม่ทิ้งส่วนสำคัญของเรื่อง

2.5 เขียนให้มีความชัดเจน แจ่มแจ้ง ถูกต้อง และมีเหตุผลดี

3. การเขียนสรุปหรือคำลงท้าย การเขียนสรุปต้องฝากความประทับใจหรือข้อคิดให้กับผู้อ่าน ซึ่งอาจทำได้โดยการยกคำคม สุภาษิต คำกล่าวหรือบทกวีที่ไพเราะฯลฯ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ข้อสำคัญคือ คำลงท้ายของเรียงความมิใช่เป็นการสรุปเรื่องราวทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนำมากล่าวซ้ำอีก การเขียนคำลงท้ายควรใช้ภาษาสั้นๆ กระชับน่าอ่านและประทับใจผู้อ่าน

พรทิพย์ สิมโน (2536 : 26) สรุปถึงการเขียนว่ามีองค์ประกอบสำคัญคือ เนื้อหาที่จำนำมาใช้เขียนนั้นเกิดจากการอ่านและผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบการเขียน การนำหลักไวยากรณ์ โครงสร้างของคำ ซึ่งจำนำมาเรียบเรียงเป็นประโยค ในการนำประโยคมาเรียงกันเป็นข้อความ จะต้องมีความสอดคล้องกับทางด้านเนื้อหา เพื่อเป็นการสื่อสารทางความคิดของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน

แฮริส (พรทิพย์ สิมโน. 2536 : 25 ; อ้างอิงจาก Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่าการเขียนคือ ความสามารถในการรวบรวมทักษะหลายๆอย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาหรือประเด็นที่ผู้เขียนต้องการสื่อกับผู้อ่าน
2. รูปแบบ ได้แก่การจัดลำดับเนื้อหา การวางรูปแบบ
3. ความสามารถในการใช้ภาษาได้ตามหลักไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยค
4. ลีลาการใช้ภาษาของผู้เขียน ได้แก่ การเลือกคำและสำนวนต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้เกิดอรรถรส
5. กลไกอื่นๆ ได้แก่ กลไกที่นำมาประยุกต์ใช้กับการเขียน เช่น การเขียนแบบสรุปความควรใช้หลักอย่างไร ควรเลือกใช้ตัวอักษรในภาษาอย่างใด และอาจใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างไรจึงจะถูกต้องและเหมาะสม

จากองค์ประกอบการเขียนเรียงความที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเขียนเรียงความโดยทั่วไปมีองค์ประกอบหรือรูปแบบที่สำคัญดังนี้ คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

3.3 ข้อบกพร่องและแนวทางแก้ไขในการเขียนเรียงความ

กองวิชาการ (2537 : 41) ได้เขียนถึงรายการข้อบกพร่องในการเขียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในรายงานการประเมินความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 สังกัด สปช. ไว้ดังนี้

การสื่อความ

1. สื่อความได้แต่ไม่สอดคล้องกับเนื้อเรื่องที่กำหนด (เขียนนอกประเด็น)
2. สื่อความไม่ชัดเจน / ผิด
3. ไม่สื่อความ / ไม่ได้สาระ

การใช้ภาษา

1. ภาษาไม่ราบรื่น ไม่สละสลวย
2. ใช้ภาษาพูด (ไม่เป็นภาษาเขียน)
3. ใช้คำไม่เหมาะสม / ภาษาไม่ถูกต้อง
4. ใช้คำ / กลุ่มคำ ไม่เข้าพวกเดียวกัน
5. เขียนคำผิด / ตก
6. เขียนประโยคซ้ำๆ / คำซ้ำๆ
7. เขียนเป็นคำ / บรรทัดละประโยค

การลำดับความคิด

1. เหตุการณ์ไม่ต่อเนื่อง ซ้ำ วกวน
2. การลำดับความไม่เป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

รูปแบบการเขียนเรียงความ

1. มีครบ 3 ส่วน (คำนำ – เนื้อเรื่อง – สรุป) แต่ความยาวไม่เป็นสัดส่วนกัน
2. รูปแบบไม่สมบูรณ์ (ไม่ครบ 3 ส่วน)
3. ข้อความทั้ง 3 ส่วน หรือ 2 ส่วนใดๆ ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน
4. ข้อความไม่เหมาะกับการเป็นคำนำหรือสรุป

ความคิดเชิงสร้างสรรค์

1. ไม่มีความคิดเชิงสร้างสรรค์
2. ความคิดเชิงสร้างสรรค์ไม่เด่นชัด

ก่อ สวัสดิพานิชย์ (วลี สุมิพันธ์. 2530 : 17 ; อ้างอิงจาก ก่อ สวัสดิพานิชย์. 2514 : 15) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของนักเรียน มักเป็นไปในเรื่องต่อไปนี้

1. ไม่วางโครงเรื่อง
2. ไม่มีความคิดสำหรับเขียน มีความเข้าใจผิดในเรื่องความรู้และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในการดำเนินชีวิต
3. การลำดับเนื้อความสับสน
4. ไม่มีหลักฐานประกอบ เมื่อให้ความเห็น
5. ตัวสะกดการันต์ผิด ไม่มีวรรคตอน ไม่มีย่อหน้า
6. ขึ้นต้นไม่เป็น สรุปไม่เป็น
7. การใช้สำนวนไม่ถูกต้อง
8. ขาดความเข้าใจอย่างจริงจัง

9. ใช้คำซ้ำๆกัน เพราะมีคำใช้น้อย

กองวิชาการ (2537 : 295) ได้เสนอแนะเรื่องการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนของนักเรียนดังนี้ คือ

ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกฝนการเขียนเรื่องราวสั้นๆในปริมาณเท่าเทียมกันกับการฝึกเขียนคำศัพท์หรือคำยาก การตรวจควรได้ชี้แนะให้นักเรียนได้ทราบจุดเด่น จุดบกพร่องในงานของตนเอง ได้รับรู้ว่างานเขียนของตนได้คะแนนในส่วนไหนเท่าใด เพราะเหตุใด แล้วให้นักเรียนแก้ไขปรับปรุง โดยครูติดตามพัฒนาการของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 2 ไม่เน้นเพียงการอ่านออกและเขียนสะกดคำได้ แต่ให้นักเรียนได้ฝึกการผูกคำเป็นประโยคแล้วผูกเป็นเรื่องราวให้ได้มากที่สุด

จากอัตราการผ่านเกณฑ์คุณภาพ ซึ่งกำหนดไว้ 5 เกณฑ์นั้น อัตราการผ่านเกณฑ์ในเรื่องรูปแบบการเขียนและความคิดสร้างสรรค์มีอัตราต่ำสุด สำหรับรูปแบบการเขียน ปัญหาของนักเรียนมิได้อยู่ที่การไม่มีรูปแบบ แต่เป็นเรื่องของการเขียนคำนำ / สรุป ไม่เป็น ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องสัมพันธ์ การแก้ไขควรต้องแก้ไขตามสาเหตุ นั่นคือ ควรสอนหลักการเขียนเรียงความโดยเฉพาะ คำนำและสรุป

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์ (2521 : 42, 46 - 47) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อสอบแบบเลือกตอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษากับการวัดความสามารถในการเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2520 พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบ 6 ฉบับ นั้นปรากฏว่านักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายเป็นส่วนใหญ่ นอกจากแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ ซึ่งความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และแบบทดสอบวัดความสามารถในการหาสิ่งบกพร่อง ซึ่งความแตกต่างนี้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับแบบทดสอบเรียงความแบบอัตนัย ปรากฏว่า นักเรียนหญิงได้คะแนนสูงกว่านักเรียนชายและความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อการเรียงความมีเพียงฉบับเดียวคือ แบบทดสอบการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนการสอนจึงควรเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้มากจะช่วยให้ความสามารถทางการเขียนดีขึ้น

เจนวิทย์ ครองตน (2536 : บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน 7 ด้าน และเกรดเฉลี่ยในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านบริหารธุรกิจในแต่ละสาขาวิชาแตกต่างกันดังนี้ สาขาการบัญชี สาขาวิชาการเลขานุการ สาขาวิชาการตลาด และสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วลี สุมิพันธ์ (2530 : 68) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและครูเป็น

ผู้สอน พบว่าความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมบูรณ์ ชิดพงศ์ (2511 : 78) ได้ศึกษาถึงสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2511 พบว่า ตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ซึ่งเป็นสมรรถภาพสมอง มีอยู่ 3 ด้าน คือ สมรรถภาพด้านภาษา ด้านความจำและด้านการพิจารณาหาเหตุผล ส่วนสมรรถภาพสมองด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำนั้น เป็นสมรรถภาพสมองที่ส่งผลต่อการเขียนเรียงความอย่างตรงข้าม

พรทิพย์ สิมโน (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับการสอนอ่านตามวิธีสอนในคู่มือครู พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดมีความเข้าใจในการอ่านและการเขียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามวิธีสอนในคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โสภนา แจ่มยวง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับแรงจูงใจในการเรียนต่างกันและได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน มีความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนียสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการอสนและระดับแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาไทยไม่มีปฏิสัมพันธ์ต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย

การ์ดเนอร์ และ เอนเกลฮาร์ด (Garner and Engelhard. 1999) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความแตกต่างของเพศในการสอบปฏิบัติโดยใช้แบบทดสอบปรนัย และแบบทดสอบความเรียงวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า เพศหญิงมีความคงที่ภายในสูงกว่าเพศชาย เมื่อใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวิชาพีชคณิตและการวัด ตัวเลขและการคำนวณ การวิเคราะห์ข้อมูลและเหตุผลเฉพาะ คะแนนเฉลี่ยของเพศชายให้ค่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญสูงกว่าเพศหญิง 2 ใน 8 ข้อของข้อสอบแบบอัตนัย ส่วนด้านความสามารถให้ค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเมื่อปฏิบัติโดยใช้แบบทดสอบอัตนัยสรุปว่าความแตกต่างของเพศในการทดสอบคณิตศาสตร์มีคุณภาพดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับเนื้อหาและรูปแบบของข้อสอบ

เกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ

4.1 แบบทดสอบแบบอัตนัย

เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับการปฏิบัติในที่นี้ก็คือการเขียนเรียงความที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 11) กล่าวถึง การเขียน ในมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาไทยไว้ว่า ในระดับ ช่วงชั้นที่ 2 คือนักเรียนในระดับ (ป. 4 – 6)

1. จะต้องมีความสามารถในการใช้กระบวนการเขียนในการเขียนจิตนาการ เขียนอธิบายกระบวนการหรือชี้แจงการปฏิบัติงานหรือการรายงานโดยใช้ความรู้และประสบการณ์ในการเขียนสื่อสารให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และเหมาะกับผู้อ่าน เขียนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริงและตามหลักการเขียน

2. มีนิสัยรักการเขียนและการศึกษาค้นคว้าโดยใช้ทักษะการเขียน จดบันทึกความรู้และประสบการณ์ เหตุการณ์และการสังเกต เพื่อนำมาพัฒนางานเขียน และการรายงานศึกษาค้นคว้า

เกณฑ์ในการประเมินผลเรียงความ

จากรายงานการประเมินความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 สังกัด สปช. (กองวิชาการ. 2537 : 5) กล่าวว่าการประเมินผลเรียงความนั้นมีวิธีการประเมินอยู่ 2 วิธี คือ วิธีใช้เกณฑ์มาตรฐานและวิธีใช้เกณฑ์ปกติเป็นหลัก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การตรวจโดยใช้เกณฑ์ปกติเป็นหลัก หมายถึง การตรวจให้คะแนนโดยใช้ความสามารถของกลุ่มเป็นหลัก เริ่มตรวจด้วยการอ่านทุกฉบับอย่างคร่าวๆพร้อมทั้งประเมินคุณค่าโดยรวมออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ ยังไม่พอใช้ อ่อน

2. การตรวจโดยวิธีใช้เกณฑ์มาตรฐาน เป็นการตรวจโดยผู้ตรวจเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ไว้ล่วงหน้าแล้ว

และจากรายงานการประเมินดังกล่าวข้างต้นนี้ กองวิชาการได้กำหนดเกณฑ์การตรวจและประเมินเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไว้ดังนี้(กองวิชาการ. 2537 : 35)

1. การสื่อความ

ระดับดี : เขียนให้ผู้อ่านทราบเนื้อหาสาระ (ความรู้) และความคิดของผู้เขียนได้ โดยสอดคล้องกับเรื่องที่กำหนดให้

2. การใช้ภาษา

ระดับดี : ใช้ภาษาสุภาพ เป็นภาษาเขียน ไม่ใช่ภาษาพูด อ่านแล้วราบรื่นสละสลวย เน้นความราบรื่นสละสลวยด้วยภาษาและการเลือกใช้คำในการสื่อความหมายเป็นหลัก ไม่ใช้ประโยคซ้ำๆ มีการเว้นวรรคอย่างเหมาะสม

3. การลำดับความคิด

ระดับดี : ลำดับเหตุการณ์ได้ต่อเนื่อง เป็นเหตุเป็นผล ไม่เขียนซ้ำ วกวน สับสน (การเขียนซ้ำ อาจใช้ในกรณีเพื่อเน้นการย้ำ)

4. รปแบบการเขียน

ระดับดี : มีรูปแบบการเขียนเรียงความที่ดี คือ มีคำนำ เนื้อหา แล้วสรุป โดยทั้งสามส่วนนั้นมีความสัมพันธ์กัน และความยาวของข้อความแต่ละส่วนเป็นสัดส่วนกัน (ส่วนคำนำและส่วนสรุปมีความยาวพอๆกัน ส่วนเนื้อหามีความยาวมากกว่าส่วนอื่นๆ)

5. ความคิดเชิงสร้างสรรค์

ระดับดี : มีข้อความโน้มน้าวให้ผู้อ่านมองเห็นสิ่งที่ดีงามมีประโยชน์ มีคุณค่า และชักชวนหรือเสนอแนะทางปฏิบัติ เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น

ในส่วนของการประเมินน้ำหนักของเรียงความนั้นได้มีผู้ให้ไว้ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2512 : 174) ให้คะแนนเรียงความโดยแบ่งเป็นส่วนๆดังนี้ คือ เนื้อหา 50% สำนวน 30% รูปแบบและอักขรวิธี 20%

จุะปะนีย์ นาครทรรพ (ปริยฉัตร พรหมศรี. 2535 : 50 ; อ้างอิงจาก จุะปะนีย์ นาครทรรพ. 2518 : 174) มีหลักเกณฑ์ในการตรวจเรียงความดังนี้

ตั้งเกณฑ์ในการตรวจไว้ก่อน คือ ถ้าพอใจมาก 16 ขึ้นไป จากคะแนนเต็ม 20 พอใจพอประมาณ 14 – 15 คะแนน

อ่านครั้งแรกดูเป้าหมายของเรื่องที่จะเขียน วิธีเขียนและภาษา

ดูความยาวของเนื้อเรื่องที่เหมาะสม

สิ่งประกอบอื่นๆ เช่น วรรคตอน เขียนวนซ้ำซาก

เรืองอุไร กุศลาสัย (2516 : 10) กล่าวถึงการให้คะแนนและการตรวจ ต้องวางแนวไว้ก่อน และมีหลักการตรวจซึ่งครูควรแจ้งให้นักเรียนทราบ เช่น

1. เนื้อเรื่อง ให้ 50 เปอร์เซ็นต์ ประกอบด้วยข้อเท็จจริง ความคิดเห็น มีความยาวไม่น้อยกว่า 1 หน้า เพราะถ้าน้อยกว่านั้นจะทำให้เนื้อเรื่องน้อยเกินไป ควรจะแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนพอจะมีความรู้อยู่บ้าง จริงอยู่ในการเขียนสอบไล่ จะให้มีความรู้ชัดแจ้ง ย่อมเป็นไปไม่ได้ ควรอนุโลมให้บ้าง แต่ก็ควรจะมีความรู้อยู่บ้าง

2. แบบรูป ให้ 20 เปอร์เซ็นต์ เช่น การย่อหน้า การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เว้นวรรคถูกต้องหรือไม่ ตลอดจนตัวสะกด เขียนถูกต้องแล้วหรือยัง เช่น ลมได้ฝุ่น แต่เขียนผิดเป็น ลมใต้ฝุ่น

3. สำนวน 20 เปอร์เซ็นต์ มีความดี ประโยครัดกุม กระชับ มีลีลา รู้จักเปรียบเทียบ รู้จักใช้สำนวนโวหาร

4. เบ็ดเตล็ด 10 เปอร์เซ็นต์ เช่น เขียนตังหนังสือไม่ชัด อ่านยาก เขียนสกปรก มีรอยลบ ขูด ฆ่า

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 25) ได้กล่าวถึงการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบเรียงความ โดยการพิจารณาจัดอันดับตามเกณฑ์ดังนี้

1. แบบฟอร์ม ดคำนำ เนื้อหา บทสรุป การย่อหน้า

2. การเรียบเรียง ดูการสะกดคำ การใช้คำให้ถูกความหมาย การใช้คำที่เหมาะสมศัพท์

3. ความคิด ดูหัวข้อสำคัญภายในเนื้อเรื่อง

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2529 : 71 – 72) กล่าวถึงหลักการตรวจให้คะแนนเรียงความไว้ว่าควรยึดหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการเขียนรูปประโยค โดยพิจารณาถึงรูปประโยคที่นักเรียนเขียนว่ามีความสมบูรณ์ในตัวของมันเองเพียงใด ประโยคแต่ละประโยคมีความหมายแจ่มชัดเพียงใด

2. การเลือกใช้คำ พิจารณาถึงว่านักเรียนมีความสามารถในการเลือกใช้คำได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคล สถานที่ สิ่งของ หรือเวลาที่กล่าวถึงหรือไม่ ตลอดจนความเหมาะสมกับรูปประโยคที่คำๆนั้นประกอบอยู่

3. ความน่าสนใจของเรื่องที่แต่ง พิจารณาดูว่าเรื่องที่เด็กแต่งนั้นเร้าความสนใจของผู้อ่านเพียงใดหรือเป็นเรื่องที่น่าสนใจหรือไม่เพียงใด

4. ลักษณะแนวคิดในการเขียนของนักเรียนว่าเป็นแนวคิดที่นักเรียนคิดขึ้นมาเองหรือจดจำเอามา เป็นต้น

5. การจัดประโยคและลำดับความ พิจารณาถึงความสามารถในการต่อรูปประโยคและลำดับความให้เป็นเรื่องราวติดต่อกัน ถูกต้องตามเหตุการณ์ที่ควรจะเกิดขึ้นก่อนหลัง

6. การเขียนสะกดคำ พิจารณาถึงความสามารถของนักเรียนสะกดคำต่างๆว่าถูกต้องเพียงใด โดยเฉพาะคำง่ายๆ

7. ความสามารถในการเขียนรายละเอียด พิจารณาถึงความสามารถของนักเรียนในการเขียนเกี่ยวกับรายละเอียดอันเป็นส่วนประกอบของเรื่องที่แต่ง

8. จินตนาการ พิจารณาถึงความสามารถในการใช้จินตนาการว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้จินตนาการได้ดีหรือมากน้อยเพียงใด

นอกจากนี้ ยัง (สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2529 : 73 - 74 ; อ้างอิงจาก Young, 1962) ได้ศึกษาวิธีการให้คะแนนเรียงความ โดยได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้

1. ขั้นแรก ควรจัดแบ่งกระดาษเรียงความของนักเรียนออกเป็นกองๆ แยกตามเพศที่นักเรียนแต่ง ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการตรวจ

2. ขั้นที่สอง ให้ผู้ตรวจพิจารณาจัดแบ่งอันดับของเรียงความในแต่ละกองออกเป็นส่วนๆ เรียงจากที่แต่งดีที่สุดจนถึงแต่งไม่ดี

3. การให้คะแนน ควรใช้ตารางที่จัดเตรียมไว้แล้ว ซึ่งตารางนี้มีคะแนนเฉลี่ยที่จะให้แก่นักเรียน 100 คะแนน คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 15 คะแนน โดยวิธีการนี้ คะแนนที่นักเรียนได้รับจะยุติธรรมขึ้น

4. การพิจารณาให้คะแนนมีหลักเกณฑ์ดังนี้

ก. พิจารณาถึงการใช้คำศัพท์ รูปประโยค ความแจ่มชัด และการจัดระเบียบของความคิด

ข. ความสมบูรณ์ของแนวคิด ความสามารถในการสร้างแนวคิดของตนเองและจินตนาการ

ค. การเขียนสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้หลักไวยากรณ์

ง. ลายมือที่เขียน และลักษณะทั่วๆไปของลายมือ

5. การให้คะแนน ผู้ตรวจต้องให้คะแนนบนกระดาษที่แยกต่างหากจากกระดาษที่นักเรียนเขียนเรียงความ และให้คะแนนในแต่ละกอง เรียงจากนักเรียนที่แต่งความดีที่สุดลงไปตามลำดับ

6. ให้พิจารณาการให้คะแนนแก่นักเรียนที่มีอายุแตกต่างกันไปโดยใช้ตารางต่อไปนี้

การให้คะแนนแต่งความตามอายุ

จำนวนเดือนที่อ่อนกว่าอายุเฉลี่ย	อายุเฉลี่ย	จำนวนเดือนที่สูงกว่าอายุเฉลี่ย
6 5 4 3 2 1	-	1 2 3 4 5 6
+3 +3 +2 +2 +1 +1	0	-1 -1 -2 -2 -3 -3
คะแนนที่ให้		

7. เพื่อช่วยให้การตรวจคะแนนสะดวกและง่ายยิ่งขึ้น ควรจะแบ่งกระดาษคำตอบออกมากๆกองแล้วใช้ผู้ตรวจหลายๆคน

การกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบแบบอัตนัยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค (Rubrics)

สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (2544 : 35 - 38) กล่าวถึงวิธีกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบรูบริคไว้ใน แนวทางการประเมินด้วยทางเลือกใหม่ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ว่ามี 2 แบบ คือ

1. การกำหนดเกณฑ์โดยภาพรวม(Holistic Score)เป็นการให้ระดับคะแนนเดียวสำหรับงานนั้น เช่น การประเมินการเขียน จะได้ระดับคะแนนออกมาเป็นระดับคะแนนเดียว แต่จะบรรยายคุณภาพการเขียนทั้งฉบับเป็นระดับคุณภาพ

2. การกำหนดเกณฑ์โดยแยกเป็นด้านๆ (Analytic Score) เป็นการแบ่งคะแนนเป็นส่วนๆจากความสามารถที่จะต้องปฏิบัติงาน หรือนำผลผลิตนั้นมาแจกแจงรายละเอียดออกเป็นด้านๆ และแต่ละด้านมีคุณภาพอย่างไร เช่น การประเมินการเขียน จะดูด้านสำนวนภาษา ความคิดสร้างสรรค์ การเขียนถูกหลักไวยากรณ์ เป็นต้น ตัวอย่างรายละเอียด

การใช้ภาษา ระดับ 1 ภาษาผิดพลาดไม่เกิน 50 % (หรือ 50 จุด) แต่ยังสื่อความหมายได้

ระดับ 2 ภาษาถูกต้อง 50 % - 70 % และสื่อความหมายได้

ระดับ 3 ภาษาถูกต้อง 70% - 90% เชื่อมโยงภาษาได้ดี

ระดับ 4 ภาษาถูกต้อง 90% - 100% เป็นภาษาที่สละสลวย

ส.วาสนา ประวาลพฤกษ์ (นิกร ขวัญเมือง. 2545 : 19 ; อ้างอออิงจาก ส.วาสนา ประวาลพฤกษ์. 2537 : 38 – 40) ได้เสนอการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค (Rubric) เพื่อประเมินแฟ้มสะสมงานหรือแบบทดสอบดังนี้

วิธีที่ 1 แยกประเด็นพิจารณาออกเป็นประเด็นย่อยแล้วทำเป็นตารางพิจารณาความถูกต้องในแต่ละประเด็นกำหนดระดับของคะแนนตามจำนวนที่ปฏิบัติถูกต้องในประเด็นเหล่านี้

ตัวอย่าง กำหนดให้นักเรียนศึกษาว่ากระดาษทิชชู 3 ยี่ห้อ ยี่ห้อไหนจะซับน้ำได้ดีที่สุด โดยใช้อุปกรณ์การทดลองประกอบด้วย หลอดแก้ว ถาด หลอดหยอด และตาชั่ง

เกณฑ์การให้คะแนนจะพิจารณาวิธีการ การทำให้อิ่มตัว การพิจารณาผล การชั่งน้ำหนัก และการสรุปผล

คะแนน	วิธีการ	การทำให้อิ่มตัว	การพิจารณาผล	การชั่ง	ผล
4	ถูก	ถูก	ถูก	ถูก	ถูก
3	ถูก	ถูก	ถูก	ถูก	ถูก/ผิด
2	ถูก	ถูก	คลาดเคลื่อน	ผิด	ถูก/ผิด
1	ถูก	ผิด	คลาดเคลื่อน	ผิด	ถูก/ผิด
0	ไม่ได้ปฏิบัติเลย/ปฏิบัติผิดพลาด				

วิธีที่ 2 กำหนดระดับความสมบูรณ์ ตามเส้นแสดงความต่อเนื่องของความสามารถ

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหา

* ผลงานถูกต้อง	6	
* แสดงวิธีการคิดมากกว่าวิธีการที่จะแสวงหาคำตอบ	5	
* บอกได้ว่าทำไมต้องตอบจึงถูก		
* บอกแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางอื่นๆได้	4	
	3	*บางตอนหรือบางส่วนของคำตอบไม่ถูกต้อง * ค่อนข้างจะบอกได้ว่าคำตอบนั้นถูกต้อง
	2	* ทราบว่าวิธีการแก้ปัญหานั้นไม่เสร็จ * งานไม่ถูกต้อง
	1	* แสดงความพยายามในการแก้ปัญหา *ไม่สามารถบอกได้ว่าทำไมจึงแก้ปัญหาวิธีนี้

ภาพประกอบ 5 รูปแบบการวัดความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์

เวียสม่า และ เจอร์ส (นิศารัตน์ คงสวัสดิ์. 2544 : 27 - 28 ; อ้างอิงจาก Wiersma and Jurs. 1985 : 175 – 177) กล่าวถึงการให้คะแนนแบบทดสอบความเรียง ว่ามี 2 วิธี คือ

1. การให้คะแนนวิธีวิเคราะห์ย่อย (Analysis Scaling) จุดสำคัญของการให้คะแนนคำตอบอยู่ที่การจำแนกและการกำหนดขอบเขตของคำตอบเป็นรายละเอียดมีความชัดเจนมาก จึงง่ายต่อการตรวจและมีความเชื่อถือได้

2. การให้คะแนนวิธีให้คุณภาพรวม หรือวิธีประเมินรวม (Holistic Scaling) เป็นวิธีที่อาศัยความประทับใจกับคำตอบ คำตอบจะถูกมองในภาพรวมมากกว่าจะแยกออกมาเป็นส่วนย่อย โดยจะแยกกระดาษคำตอบออกเป็นสองกองหรือมากกว่า เช่น กองดีมาก กองดี กองพอใช้ กองแย่มาก การตรวจจะรวดเร็วและง่ายกว่าแต่ทำให้ไม่มีความเป็นปรนัยมีความเชื่อถือได้น้อย

สุนันท์ ศลโกสุม (อิงอร อมาตยกุล. 2535 : 24 ; อ้างอิงจาก สุนันท์ ศลโกสุม. 2526 : ภาคผนวก) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการตรวจเรียงความไว้ในงานวิจัยเรื่องรูปแบบการสอนการเขียนและปัญหาการสอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

การพิจารณาให้คะแนน พิจารณาจาก 5 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 การเสนอเรื่อง 50 คะแนน

ส่วนที่ 2 การลำดับเรื่อง 15 คะแนน

ส่วนที่ 3 การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย 20 คะแนน

ส่วนที่ 4 การรักษารูปแบบการเขียน 5 คะแนน

ส่วนที่ 5 การใช้อลังการณ์หรืออาภรณ์ 10 คะแนน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์ (พรทิพย์ สิมโน. 2536 : 66 – 68 ; อ้างอิงจาก เสาวลักษณ์ รัตนวิชช์. 1987 : 55) ได้กำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนเรียงความโดยพิจารณาจาก 4 ส่วน คือ

1. การลำดับความ 5 คะแนน
2. ความคิด ใจความชัดเจนและสื่อความหมาย 5 คะแนน
3. การใช้ภาษาและการเขียนสะกดคำ 5 คะแนน
4. ความสมบูรณ์ของการเขียนจากภาพ 5 คะแนน

ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนมีรายละเอียดดังนี้

1. การลำดับความ 5 คะแนน

1.1 ลำดับเนื้อเรื่องเป็นไปตามลำดับสอดคล้องกันตลอดเรื่อง	5	คะแนน
1.2 ลำดับเนื้อเรื่องเป็นไปตามลำดับสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก	4	คะแนน
1.3 ลำดับเนื้อเรื่องเป็นไปตามลำดับสอดคล้องกันเป็นบางส่วน	3	คะแนน
1.4 ลำดับเนื้อเรื่องเป็นไปตามลำดับสอดคล้องกันน้อย	2	คะแนน
1.5 ลำดับเนื้อหาไม่สอดคล้องกัน	1	คะแนน
1.6 เนื้อเรื่องสับสนจับใจความไม่ได้	0	คะแนน

2. ความคิด ใจความชัดเจนและสื่อความหมาย 5 คะแนน

2.1 บรรยายแนวความคิดมากกว่า 1 แนวคิด สื่อความหมายชัดเจนตลอดเรื่อง	5	คะแนน
2.2 บรรยายแนวความคิดได้ 1 แนวคิด สื่อความหมายชัดเจนเป็นส่วนมาก	4	คะแนน
2.3 บรรยายแนวความคิดได้ 1 แนวคิด สื่อความหมายได้เป็นบางส่วน	3	คะแนน
2.4 บรรยายแนวความคิด สื่อความหมายได้เป็นบางส่วน	2	คะแนน
2.5 บรรยายแนวความคิด ไม่สื่อความหมาย	1	คะแนน
2.6 ไม่มีแนวความคิด ไม่สื่อความหมาย	0	คะแนน

3. การใช้ภาษา เขียนสะกดคำ 5 คะแนน

3.1 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนตามหลักภาษา เขียนสะกดผิดไม่เกิน 1 – 2 คำ	5	คะแนน
3.2 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนตามหลักภาษา เขียนสะกดคำผิดไม่เกิน 3 – 4 คำ	4	คะแนน
3.3 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนตามหลักภาษา เขียนสะกดผิด 5 – 6 คำ	3	คะแนน
3.4 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนตามหลักภาษา เขียนสะกดผิด 7 – 8 คำ	2	คะแนน
3.5 ใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนตามหลักภาษา เขียนสะกดผิดมากกว่า 7 – 8 คำ	1	คะแนน
3.6 ใช้ภาษาและคำไม่เหมาะสม	0	คะแนน

4. ความสมบูรณ์ของการเขียนจากภาพ 5 คะแนน
สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ

4.1 เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพมาสัมพันธ์กันมากกว่า 1 อย่าง สื่อความหมายได้ชัดเจนตลอดเรื่อง	5	คะแนน
4.2 เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพมาสัมพันธ์กัน 1 อย่าง สื่อความหมายได้ชัดเจนเป็นส่วนมาก	4	คะแนน
4.3 เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพมาสัมพันธ์กัน 1 อย่าง สื่อความหมายได้ชัดเจน	3	คะแนน
4.4 เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพมาสัมพันธ์กัน สื่อความหมายได้เป็นบางส่วน	2	คะแนน
4.5 เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพไม่สัมพันธ์กัน สื่อความหมายได้เป็นบางส่วน	1	คะแนน
4.6 ไม่เขียนถึงสิ่งที่ปรากฏในภาพ ไม่สามารถสื่อความหมายได้	0	คะแนน

<u>หมายเหตุ</u> การนับคำผิดไม่นับคำซ้ำ

โสภนา แจ่มยวง (2538 : 71-73) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเรียงความซึ่งปรับปรุงมาจากของ สุนันท์ ศลโกสุม (2526 : ภาคผนวก) โดยพิจารณา 6 ส่วน ดังนี้

1. การเสนอเรื่อง	5	คะแนน
2. การใช้ภาษาสื่อความหมาย	5	คะแนน
3. การขยายความ	3	คะแนน
4. การลำดับความ	3	คะแนน
5. รูปแบบการเขียน	2	คะแนน
6. การตั้งชื่อเรื่อง	2	คะแนน

ซึ่งกล่าวรายละเอียดถึงการให้คะแนนไว้ดังนี้

การเสนอเรื่อง หมายถึง การเขียนเรื่องที่มีขอบข่ายครอบคลุมและตรงกับ จุดมุ่งหมายที่วิเคราะห์ได้จากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ มีสาระที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและแสดงแง่คิด ในแง่มุมต่างๆ เกี่ยวกับเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. เนื้อหาครอบคลุม สอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน ให้ 5 คะแนน เสนอความคิดในแง่มุมต่างๆ
2. เนื้อหาครอบคลุม สอดคล้องกับชื่อเรื่อง มีข้อมูลอ้างอิงสนับสนุนให้ 4 คะแนน
3. เนื้อหาสาระ ข้อมูลถูกต้องตามข้อเท็จจริง ให้ 3 คะแนน
4. เนื้อหาสัมพันธ์กัน ขาดความสนับสนุน ให้ 2 คะแนน
5. เนื้อหาสัมพันธ์กัน สื่อความไม่ชัดเจน ให้ 1 คะแนน
6. เนื้อหาไม่สื่อความ ไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ให้ 0 คะแนน

ใช้ภาษาสื่อความหมาย หมายถึง การใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทยถึงการใช้คำ ประโยค ความหมายของคำ ความหมายของประโยค ได้เหมาะสมซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. ใช้ภาษาได้ถูกต้องเกิน 80% ของข้อความ ให้ 5 คะแนน
2. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 70 – 79 % ของข้อความ ให้ 4 คะแนน
2. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 60 – 69 % ของข้อความให้ 3 คะแนน
3. ใช้ภาษาได้ถูกต้อง สื่อความได้ชัดเจน 50 – 59 % ให้ 2 คะแนน
4. ใช้ภาษาผิดประมาณครึ่งหนึ่งของข้อความ ให้ 1 คะแนน
5. ใช้ภาษาผิดต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของข้อความ ให้ 0 คะแนน

ลักษณะข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษา ได้แก่

1. ภาษาไม่สละสลวย ไม่ราบรื่น
2. ใช้ภาษาพูด ภาษาระดับต่ำ
3. เขียนผิด เขียนไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนภาษาไทย
4. เขียนไม่เป็นคำ/ไม่เป็นประโยค ใช้ผิดความหมาย
5. ใช้คำฟุ่มเฟือย เขียนประโยคซ้ำๆ
6. เว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง/ไม่เหมาะสม
7. ใช้ภาษาถิ่น

การขยายความ หมายถึง ความสามารถในการเขียนข้อความ อธิบายความหมายที่บอกถึงเหตุและผล หรือคำอธิบายปริบทต่างๆ ในเชิงเหตุผล การยกตัวอย่าง อุปมาอุปไมย ให้เห็นข้อเท็จจริง ซึ่งมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

1. มีการขยายความ ที่สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง มีอุปมาอุปไมย ให้ 3 คะแนน หรือการชี้แนะให้เหตุผลได้ถูกต้อง
2. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้ 2 คะแนน

3. มีการขยายความแต่เป็นการขยายความที่ผิดความหมาย ให้ 1 คะแนน

4. ไม่มีการขยายความ ให้ 0 คะแนน

การลำดับความ หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาในการเขียนให้ต่อเนื่องกัน ไม่สับสน มีข้อความของแต่ละส่วนสัมพันธ์กันตามลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

1. การลำดับความเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ให้ 3 คะแนน

2. การลำดับความสับสนในบางตอน ให้ 2 คะแนน

3. การลำดับความสับสนแต่ยังอยู่ในกรอบของเนื้อเรื่อง ให้ 1 คะแนน

4. การลำดับความสับสนและทำให้เข้าใจเรื่องผิด ให้ 0 คะแนน

รูปแบบการเขียน หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบการเขียนที่ดีคือ มีบทนำ ส่วนเนื้อหา บทสรุป รวมทั้งลายมือและความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อยของงานเขียน ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย ให้ 2 คะแนน

2. รูปแบบสมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย ให้ 1 คะแนน

(รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนเรียบร้อย)

3. รูปแบบไม่สมบูรณ์ งานเขียนไม่เรียบร้อย ให้ 0 คะแนน

การตั้งชื่อเรื่อง หมายถึง การนำแนวคิดของงานเขียนมาตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

1. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา น่าสนใจ ให้ 2 คะแนน

2. ชื่อเรื่องสอดคล้องกับเนื้อหา ให้ 1 คะแนน

3. ชื่อเรื่องไม่สอดคล้องกับเนื้อหา ให้ 0 คะแนน

อิงอร อมาตยกุล (2535 : 95 – 103) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนเรียงความ แบ่งพิจารณาเป็น 4 ส่วน คือ

1. การเสนอเนื้อหาสาระ 21 คะแนน

2. การใช้ภาษา 18 คะแนน

3. รูปแบบการเขียน 6 คะแนน

4. ส่วนประกอบการเขียน 15 คะแนน

ซึ่งรายละเอียดของการให้คะแนนดังนี้

1. การเสนอเนื้อหาสาระ แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

1.1 การเขียนเนื้อหาให้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

3 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน

2 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องเป็นบางตอน แต่อีกบางตอนจะเขียนออกนอกเรื่องหรือนอกประเด็น

1 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่องเลย

1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา

3 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องสัมพันธ์กันตลอดตั้งแต่การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องกันเพียงบางตอน แต่บางตอนยังเขียนสับสน หรือวกวน

1 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาขาดความต่อเนื่องกันในแต่ละตอนหรือเขียนสับสน หรือวกวนตลอดทั้งเรื่อง

1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา

3 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความตลอดทั้งเรื่องมีใจความสำคัญเพียงอย่างเดียว

2 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความมีใจความสำคัญมากกว่า 1 อย่าง

1 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความขาดเอกภาพจนผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญได้เลย

1.4 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ

3 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความมีการเน้นข้อคิดที่สำคัญให้เห็นอย่างเด่นชัด

2 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความที่ข้อคิดไม่ปรากฏเด่นชัดเนื่องจากกล่าวถึงส่วนที่เป็นพลความมากเท่ากับส่วนที่เป็นข้อคิดสำคัญ

1 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความไม่มีการเน้นข้อคิดที่สำคัญเลย

1.5 การใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

3 คะแนน เมื่อ มีการให้เหตสนับสนนความคิดเห็นอย่างถูกต้อง

2 คะแนน เมื่อ มีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นอย่างถูกต้องและหนักแน่นเป็นบางตอน แต่บางตอนยังให้เหตุผลไม่หนักแน่นเพียงพอ

1 คะแนน เมื่อ ขาดการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

1.6 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาบางตอนมี

ความแปลกใหม่แต่บางตอนเป็นลักษณะความคิดเดิมซ้ำๆ

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาไม่แปลกใหม่

1.7 การเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดสร้างสรรค์ตลอดทั้งเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์เป็นบางตอน แต่บางตอนไม่สร้างสรรค์

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์เลย

6. การใช้ภาษา แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

2.1 การใช้ถ้อยคำ

3 คะแนน เมื่อ เลือกใช้ถ้อยคำได้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ ไม่ใช้คำต่างประเทศ ใช้คำที่ไม่กำกวม มีความหมายชัดเจนเข้าใจง่าย

2 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สภาพ ใช้คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ ใช้คำที่กำกวม มีความหมายไม่ชัดเจน เข้าใจยาก 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สุภาพ ใช้คำที่ภาษาต่างประเทศ หรือใช้คำที่กำกวม มีความหมายไม่ชัดเจน เข้าใจยาก ตั้งแต่ 4 แห่ง ขึ้นไป

2.2 การเรียงคำเข้าประโยค

3 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคได้ถูกต้อง

2 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.3 การใช้กลุ่มคำ และประโยค

3 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำและประโยคกระทัดรัดได้ใจความ ไม่กำกวม เหมาะกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะกำกวม ไม่เหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ ใช้กลุ่มคำและประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะกำกวม ไม่เหมาะกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะ

ของเรื่อง ตั้งแต่ 4 แห่ง ขึ้นไป

2.4 การเขียนสะกดการันต์

3 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ถูกต้องตามพจนานุกรมตลอดทั้งเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.5 การวางสระวรรณยุกต์

3 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ได้ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง

2 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่ง 1–3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ วางสระวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตรงตามตำแหน่งตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.6 การไม่เขียนฉีกคำหรือแยกคำ

3 คะแนน เมื่อ ไม่มีการเขียนฉีกคำหรือแยกคำเลยตลอดทั้งเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ มีการเขียนฉีกคำหรือแยกคำ 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ มีการเขียนฉีกคำหรือแยกคำตังแต่ 4 แห่งขึ้นไป

3. รูปแบบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

3.1 มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปครบถ้วน

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่มีการเขียนส่วนคำนำ เนื้อเรื่องและสรุป

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีการเขียนส่วนคำนำ แต่มีเนื้อเรื่องและมีสรุปหรือมีการเขียนส่วนคำนำมีเนื้อเรื่องแต่ไม่มีสรุป

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีคำนำและไม่มีสรุป

สัดส่วนของการย่อหน้า

3 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าได้สัดส่วนเหมาะสมสัมพันธ์กัน

2 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสม 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าไม่ได้สัดส่วนและไม่เหมาะสมตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4. ส่วนประกอบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

4.1 การใช้โวหาร

3 คะแนน เมื่อ ใช้โวหารได้เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องที่นักเรียนเขียน

2 คะแนน เมื่อ ใช้โวหารได้เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องที่เขียนได้เป็นบางตอน แต่บางตอนใช้โวหารไม่เหมาะสมกับลักษณะของเรื่องที่เขียน

1 คะแนน เมื่อ เมื่อใช้โวหารไม่เหมาะกับลักษณะของเรื่องที่เขียนเลย

4.2 การอ้างอิงต่างๆ เช่น สำนวน สุภาษิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่างๆเป็นต้น

3 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆได้เหมาะกับเนื้อเรื่องมากที่สุดและไม่พร่ำเพรื่อ

2 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆได้เหมาะกับเนื้อเรื่องได้บ้าง และไม่พร่ำเพรื่อจนเกินไป

1 คะแนน เมื่อ เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆไม่เหมาะกับเนื้อเรื่องหรือไม่มีการอ้างอิงใดๆเลย

4.3 การวางวรรคตอน

3 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ได้ถูกต้อง

2 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ไม่ถูกต้อง 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เขียนเว้นวรรค คำ ประโยค ไม่ถูกต้อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4.4 การใช้เครื่องหมายต่างๆ

3 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่างๆได้ถูกต้อง

2 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่างๆไม่ถูกต้อง 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ ใช้เครื่องหมายต่างๆไม่ถูกต้อง ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4.5 ความสมบูรณ์ของการเขียน

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคครบถ้วน ไม่มีตกหล่นเลย

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่น 1 – 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่น ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา ให้คะแนนแบบ ถูกให้ 1 ผิดให้ 0 ดังเช่นที่ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 25) ได้ให้เกณฑ์ไว้ดังนี้คือ แบบทดสอบเลือกตอบตอบถูกข้อละ 1 คะแนน ตอบผิด 0 คะแนน

เกณฑ์การประเมินระดับความสามารถทางสมอง

ในการประเมินระดับคะแนนความสามารถทางสมองในการวิจัยของประภัสสร คงดิส ได้ใช้เกณฑ์ของการประเมินผลการเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้น (ประภัสสร คงดิส. 2545 : 38 ; อ้างอิงจาก หลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น. 2533 : 67) ดังนี้

ตั้งแต่	0 – 49	แปลว่า	ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ
ตั้งแต่	50 – 59	แปลว่า	ปลานกลาง ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ตั้งแต่	60 – 69	แปลว่า	ปลานกลาง
ตั้งแต่	70 – 79	แปลว่า	ดี
ตั้งแต่	80 – 100	แปลว่า	ดีมาก

เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำให้คะแนนแบบจำนวนคำที่ถูกต้อง คำละ 1 คะแนน ดังที่ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 25) กล่าวถึงการตรวจให้คะแนน

แบบทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้คำว่าการตรวจถือเอาความมากของจำนวนคำที่ถูกต้องตามข้อกำหนดโดยพิจารณาคะละ 1 คะแนน

งานวิจัยเกี่ยวกับเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ

นิศารัตน์ คงสวัสดิ์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแบบทดสอบความเรียง ที่มีจำนวนผู้ตรวจและวิธีการตรวจต่างกัน พบว่าค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแบบทดสอบความเรียงที่มีผู้ตรวจจำนวนต่างกัน คือ สองคน สามคน และ สี่คน ทั้งโดยใช้การตรวจวิธีเดียวกัน และเมื่อใช้วิธีการตรวจต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งการตรวจวิธีวิเคราะห์ย่อยกับการตรวจวิธีประเมินรวม

ไครท และสทีสเชอร์ (Klien and Stecher. 1998) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการตรวจให้คะแนน เรื่องการตรวจแบบวิเคราะห์ย่อยกับแบบประเมินรวมสำหรับการทดสอบภาคปฏิบัติวิชาวิทยาศาสตร์ งานวิจัยนี้ต้องการศึกษา 2 ส่วน คือ หาความสอดคล้องภายในของผู้ตรวจและหาความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนและความต้องการเวลาในการตรวจของผู้ตรวจจำนวน 3 คน จากการศึกษาทราบว่าการตรวจแบบวิเคราะห์ย่อยจะใช้เวลามากแต่ก็ยังให้ค่าความสอดคล้องภายในของผู้ตรวจสูง แต่เมื่อทำการเฉลี่ยจากทุกคำถามของเครื่องมือแล้วคะแนนของนักเรียนที่ตรวจแบบประเมินรวมให้ค่าความเชื่อมั่นเหมือนกับคะแนนที่ได้จากการตรวจแบบวิเคราะห์ย่อย แสดงว่า ทั้งสองวิธีมีความสัมพันธ์กันสูงเมื่อลดความสอดคล้องภายในระหว่างผู้ตรวจ โดยใช้ผู้ตรวจสองคนต่อหนึ่งคำถามจะไม่ปรากฏผลต่อค่าที่คำนวณได้

5. วิธีการหาความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนนแบบRAI

เบอร์รี่ สตอกค์และคนอื่นๆ (นิศารัตน์ คงสวัสดิ์. 2544 : 43-44 ; อ้างอิงจาก Burry Stock and other. 1996) ได้ศึกษาดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนน (Rater Agreement Indexes : RAI) ได้ผลดังนี้

<u>ความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนน</u> (Interrater Agreement)

จากการศึกษาสามารถสรุปวิธีการคำนวณได้จากผลการสังเกตพฤติกรรมในระดับ I points หรือระดับช่วงชั้นที่มีพิสัยของดัชนีจากค่าใหญ่ที่สุด คือ 1 ไปหาค่าน้อยที่สุด คือ 0 จากความคิดของผู้ตรวจให้คะแนนหลาย ๆคนได้ 6 วิธี คือ

1. RAI สำหรับข้อสอบ 1 ข้อ ผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน สำหรับ 1 เนื้อหา เป็นสูตรคำนวณจากผลการให้คะแนนจากผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ที่ให้คะแนนในพฤติกรรมเดียวกันด้วยกัน ที่มีข้อมูลแบบ I ระดับ (I points) หรือช่วงชั้น ถ้าผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ให้คะแนนเหมือนกัน ค่า RAI = 1 ถ้าผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ให้คะแนนต่างกันหรือไม่เหมือนกันเลย ค่า RAI = 0

2. RAI ที่ใช้ผลรวมของคะแนนที่มีผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน 1 เนื้อหา และ K พฤติกรรม ใช้คะแนนที่ได้จากการสังเกตสำหรับ K พฤติกรรมของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน สูตรนี้สามารถแสดงค่า RAI สำหรับพฤติกรรม K

3. RAI ที่ใช้ผลรวมของคะแนนที่มีผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน N เนื้อหา และ K พฤติกรรม สำหรับผลจากการให้คะแนนจากผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ที่ให้คะแนน N เนื้อหา ใน K พฤติกรรม ที่เหมือนกันและต่อเนื่องกัน

สำหรับการตรวจที่มีจำนวนผู้ให้คะแนนมีมากกว่า 2 คน หรือมีผู้ให้คะแนน M คน ให้ R แสดงค่าเฉลี่ยจากผู้ให้คะแนน M คน

4. RAI สำหรับข้อสอบข้อเดียว ผู้ตรวจให้คะแนนหลายคน 1 เนื้อหา ที่มีมาของคะแนนจากผู้ตรวจให้คะแนน M คน ที่ให้คะแนนที่เหมือนกันใน 1 พฤติกรรม ที่ต่อเนื่องกันที่ I ระดับ

5. RAI สำหับผู้ตรวจให้คะแนน M คน K พฤติกรรม 1 เนื้อหา ซึ่งหาค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่ k ของ RAIs ของผู้ตรวจให้คะแนน M คน ใน 1 พฤติกรรม (นั่นคือ RAI ของผู้ตรวจให้คะแนน M คน ใน 1 พฤติกรรม สามารถหาค่าเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน) RAIs ที่ผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน หรือแบบคู่แสดงได้ถึงข้อเปรียบเทียบกับผู้ตรวจให้คะแนนคนเดียวกับค่าเฉลี่ยกับผู้ให้คะแนนอื่น ๆ

6. RAI สำหรับผู้ตรวจให้คะแนน M คน K พฤติกรรม N เนื้อหา ให้ R_{mnk} เป็นคะแนนของผู้ให้คะแนน M คน ในการตรวจ k พฤติกรรม จากจำนวน N^{th} เนื้อหา

จากข้อมูลจากศึกษาค้นคว้าเอกสารทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยได้นำสูตรที่ 1 มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังมีรายละเอียดของสูตรดังนี้ (Burry - Stock and others. 1996 : 255)

$$RAI = 1 - \frac{|R_1 - R_2|}{I - 1}$$

เมื่อ RAI คือดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนน

R_1 คือ คะแนนจากผู้ตรวจคนที่ 1

R_2 คือ คะแนนจากผู้ตรวจคนที่ 2

I คือ ระดับคะแนน

บทที่ 3
วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม ในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 273 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม ในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวนทั้งสิ้น 90 คน ที่เลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random) ซึ่งมีห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งหมด 3 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา จำนวน 40 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 4 รูปแบบ คือ แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ แบบทดสอบแบบจัดประเภท แบบทดสอบความเข้าใจภาษาและแบบทดสอบความเข้าใจภาพ

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ จำนวน 10 ข้อ

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ จำนวน 1 ข้อ

วิธีดำเนินการสร้างแบบทดสอบ

การดำเนินการสร้างแบบทดสอบที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบ

เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีคุณภาพ เพื่อใช้ในการวิจัย

2. ศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างข้อสอบทั้ง 3 ฉบับ

3. สร้างนิยามปฏิบัติการของแบบทดสอบ ทั้ง 3 ฉบับ

4. สร้างแบบทดสอบจำนวน 3 ฉบับ ตามที่นิยามไว้ ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา จำนวน 80 ข้อ แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ จำนวน 15 ข้อ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ จำนวน 1ข้อ และนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นทั้ง 3 ฉบับ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยการพิจารณาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC)และคัดเลือกข้อสอบ ข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ได้จำนวนข้อที่อยู่ในเกณฑ์ดังนี้

4.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา จำนวน 40 ข้อ รูปแบบละ 10 ข้อ

4.2 แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ จำนวน 10 ข้อ

4.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ จำนวน 1 ข้อ

5. นำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ไปทดสอบครั้งที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน แล้วนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ เพื่อหาค่า ความยาก และอำนาจจำแนก และคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .20 ถึง .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ซึ่งได้ค่าดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา ซึ่งมี 4 รูปแบบดังนี้ คัดเลือกไว้ 40 ข้อ

1. แบบศัพท์สัมพันธ์ มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .44 ถึง .72 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .42 ถึง .64

2. แบบจัดประเภท มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .31 ถึง .64 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .27 ถึง .71

3. แบบความเข้าใจภาษา มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .26 ถึง .64 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .20 ถึง .71

4. แบบความเข้าใจภาพ มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .37 ถึง .68 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .38 ถึง .73

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าความยากอยู่ระหว่าง .24 ถึง .40 และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .21 ถึง .43

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยมีค่าความสอดคล้องของผู้ประเมิน (2 คน) ตามเกณฑ์การประเมินในแต่ละด้าน ซึ่งมีทั้งหมด 5 ด้าน ด้านละ 4 คะแนน มีค่าตั้งแต่ .87 ถึง 1 มีจำนวน 1 ฉบับ

6. นำแบบทดสอบที่ได้ในข้อ 5 ไปทดสอบครั้งที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาวิเคราะห์คุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่นเป็นดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา มีค่าความเชื่อมั่นในแต่ละรูปแบบดังนี้

1. แบบทดสอบศัพท์สัมพันธ์ มีค่าความเชื่อมั่น .81
2. แบบทดสอบจัดประเภท มีค่าความเชื่อมั่น .81
3. แบบทดสอบความเข้าใจภาษา มีค่าความเชื่อมั่น .80
4. แบบทดสอบความเข้าใจภาพ มีค่าความเชื่อมั่น .83

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าความเชื่อมั่น .96

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ มีค่าความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนเป็น .99

7. จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบเพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา ซึ่งแบ่งเป็น 4 แบบ ดังนี้

ก. ศัพท์สัมพันธ์ เป็นแบบให้หาความหมายของคำต่างๆแล้วนำมาพิจารณาเปรียบเทียบว่าเกี่ยวข้องกันอย่างไร ดังตัวอย่าง

ข้อ (0) <u>ดินสอ</u> เกี่ยวข้องกับคำใด ?

1. สี
2. ปากกา
3. ยางลบ
4. กระเป๋า
5. กระดาษ *

ข้อ (00) <u>ดวงอาทิตย์</u> เกี่ยวข้องกับคำใด ?

1. โลก
2. สีแดง
3. วงกลม
4. วันอาทิตย์
5. ความร้อน *

ข. แบบจัดประเภท เป็นแบบทดสอบที่กำหนดประโยคหรือวลีให้แล้วให้หาว่าประโยคหรือวลีใดมีความหมายผิดแผกไปจากข้ออื่นๆ

ข้อ (0) ข้อความใดไม่เข้าพวก ?

1. เขาช่วยเหลือเธอสินะ
2. เอาไปเถอะนะฉันมีแล้ว
3. เขาซื้อขนมมาให้คุณแม่ด้วย
4. วันนี้ครูให้รางวัลนักเรียนนะจ๊ะ
5. ฉันทวงเงินเธอทุกวันแล้วนะยังไม่ให้อีก *

ข้อ (00) ข้อความใดไม่เข้าพวก ?

1. ขอบใจจ๊ะที่ให้ยืม
2. เธอให้ฉันเลยสินะ *
3. เธอให้ฉันใช้ก่อนหรือจ๊ะ
4. คุณแม่ให้ใช้ได้ชั่วคราวนะจ๊ะ
5. ฉันใช้ไม่นานหรอกนะเดี๋ยวเดียว

ค. ความเข้าใจภาษา เป็นแบบมีโจทย์กำหนดข้อความ ซึ่งอาจเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองมาให้แล้วถาม ให้ใช้ข้อความที่ให้มาเป็นหลัก

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ข้อความนี้ตอบคำถามข้อ (0) ถึง (00)

หนึ่งคนล้านความคิด หนึ่งชีวิตล้านความฝัน
หนึ่งคนล้านความสำคัญ แต่หนึ่งเธอนั้นสำคัญกว่าล้านคน

ข้อ (0) ผู้เขียนข้อความนี้ต้องการเน้นในเรื่องใด ?

1. ความคิด
2. ความฝัน
3. คนสำคัญ *
4. ความสำคัญ
5. จำนวนคนที่ต่างกัน

ข้อ (00) ข้อความนี้เหมาะสมที่จะใช้ในโอกาสใด ?

1. ชักชวน
2. โฆษณา
3. ประกาศ
4. แจ้งความ
5. บอกกล่าว *

ง. แบบเข้าใจภาพ เป็นแบบทดสอบที่กำหนดภาพมาให้แล้วให้พิจารณาภาพตอบคำถาม

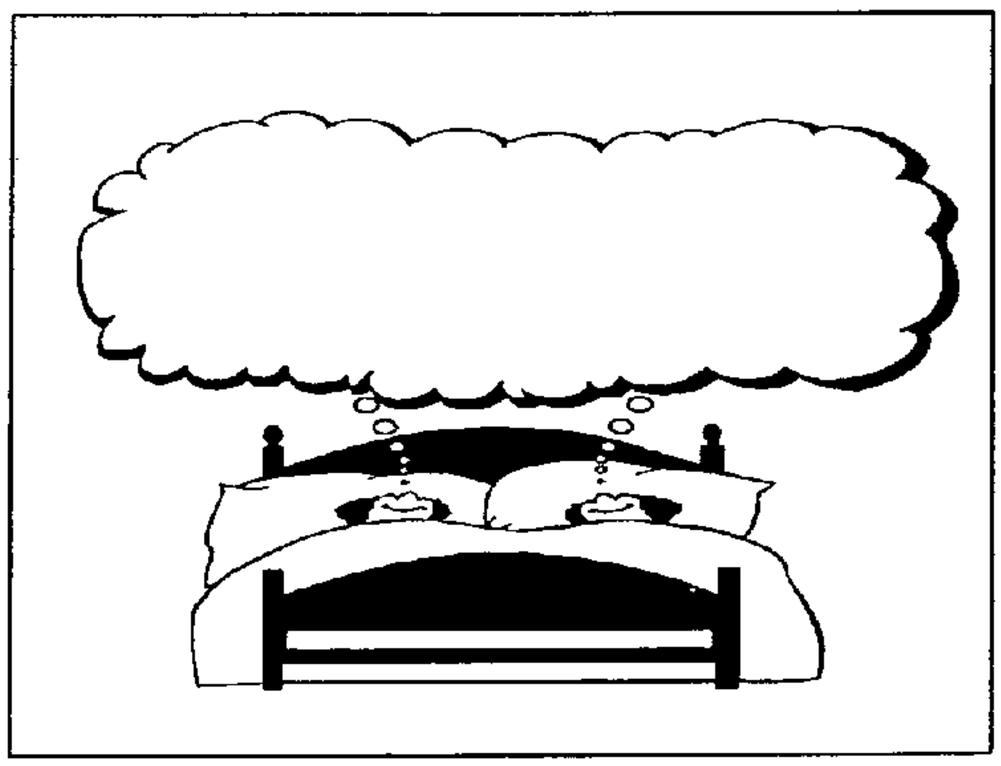

ข้อ (0) อาการของคนในภาพเป็นอย่างไร ?

1. คิดมาก
2. ฝันหวาน *
3. วิตกกังวล
4. วางแผนร่วมกัน
5. คิดการล่วงหน้า

ข้อ (00) เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นที่ใด ?

1. ห้องครัว
2. ห้องนอน *
3. ห้องนั่งเล่น
4. ห้องทำงาน
5. ห้องพักผ่อน

ฉบับที่ 2 แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ เป็นแบบทดสอบที่ให้นักเรียนเขียนคำมาให้มากที่สุด ตามเวลาที่กำหนดให้ ดังตัวอย่าง

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนเขียนคำที่มี " น " สะกด ที่มีความหมายมาให้มากที่สุดในเวลา 5 นาที เช่น มน สิน โนน ยาน ปูน .....

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนเขียนคำที่คล้องจองต่อจากคำต่อไปนี้ พักผ่อน นอนหลับ จับไข้ .... มาให้ได้มากที่สุดในเวลา 5 นาที เช่น <u>ในห้อง ของเรา เขามา หายา น่ารัก</u> .....

ฉบับที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ เป็นแบบทดสอบที่ให้นักเรียนเรียงความมาหนึ่งเรื่อง บรรยายภาพที่กำหนดให้ ประมาณ 20 นาที โดยนักเรียนจะเขียนไปในทำนองใดก็ได้ แต่ต้องเกี่ยวกับภาพที่กำหนดให้ ดังตัวอย่าง

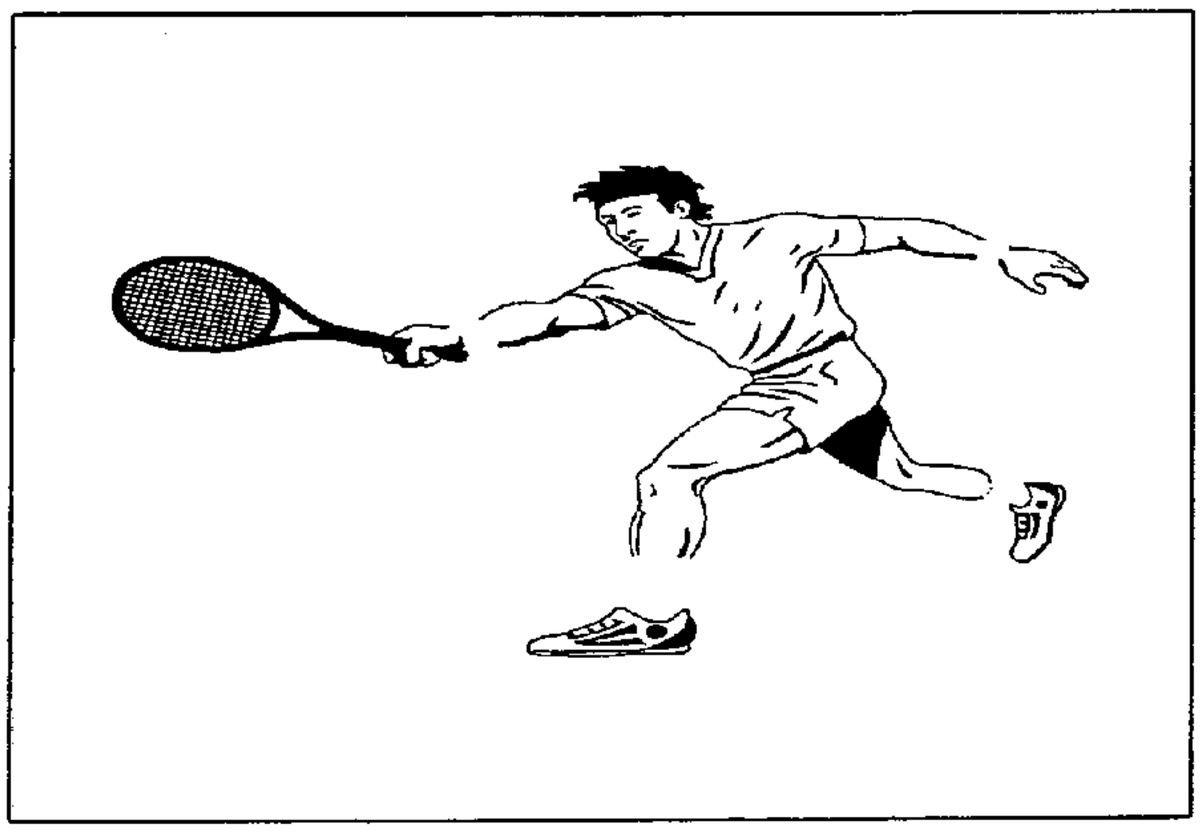

ชื่อเรื่อง.....

.....

.....

.....

.....

การตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบความสามารถด้านภาษา เป็นแบบเลือกตอบ 5 ตัวเลือก การตรวจ ตอบถูกข้อละ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบข้อละ 0 คะแนน

2. แบบทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้คำ การตรวจถือเอาความมากของจำนวนคำที่ถูกต้องตามข้อกำหนด โดยพิจารณาความถูกต้องถ้าถูกต้องให้คำละ 1 คะแนน

3. แบบทดสอบความสามารถในการเรียงความใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic Score) ซึ่งเป็นแบบรูบริค พิจารณาจัดลำดับตามเกณฑ์ดังนี้ (โดยพิจารณาจากคุณภาพผู้เรียนในด้านความสามารถในการเขียน (โกวิท ประวาลพฤกษ์ หนังสือครูแท้ของสถาบันพัฒนาคุณภาพทางวิชาการ (พว.) ปี พ.ศ. 2544) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ระดับ 1 เขียนตามแบบที่กำหนด กรอกข้อความสั้นๆในแบบต่างๆได้

ระดับ 2 เขียนแบบขยายความ เพิ่มเติมตัวอย่าง เขียนได้ยาวขึ้น มีความหลากหลายในการใช้คำมากกว่า 1 แบบ เนื้อหายังอยู่ในขอบเขตจำกัด

ระดับ 3 เขียนอย่างเป็นลำดับ มีใจความสำคัญชัดเจน แต่มีการขยายความอธิบายอย่างกว้างขวาง

ระดับ 4 เขียนโดยคำนึงถึงผู้อ่าน ผู้รับสาร ปรับเปลี่ยนระดับได้สอดคล้องกับผู้อ่านให้ผู้อ่านรับสารสำคัญได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน

ระดับ 5 เขียนอย่างสร้างสรรค์ สละสลวย มีถ้อยคำสำนวนหลากหลาย เร้าให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม เชื่อถือจากผู้อ่านได้ โดยยังคงสาระสำคัญ เป้าหมายของการสื่อความหมายไว้อย่างชัดเจน แต่การเขียนเหมาะสมกับผู้อ่านหลายระดับ หลายสถานะ

ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการกำหนดออกมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบรูบริค(Analytic Score) แบ่งเป็นระดับโดยให้คะแนนตามเลขระดับ ดังนี้ คือ

3.1 รูปแบบการเขียนเรียงความ

ระดับ 1 รูปแบบไม่สมบูรณ์ (ไม่ครบ 3 ส่วน) และข้อความทั้ง 3 ส่วน ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน มีการแบ่งสัดส่วน(คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) ไม่เหมาะสม

ระดับ 2 รูปแบบสมบูรณ์ครบ 3 ส่วน แต่ข้อความทั้ง 3 ส่วน หรือ 2 ส่วน ใดๆไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน การแบ่งสัดส่วน(คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) ไม่เหมาะสม

ระดับ 3 รูปแบบสมบูรณ์ครบ 3 ส่วน ข้อความมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน ทั้ง 3 ส่วน แต่มีการแบ่งสัดส่วน (คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) ไม่เหมาะสม

ระดับ 4 รูปแบบสมบูรณ์ ครบ 3 ส่วน ข้อความมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน ทั้ง 3 ส่วนและมีการแบ่งสัดส่วน (คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป) ได้เหมาะสม

3.2 การลำดับความ

ระดับ 1 การลำดับความคิดสอดคล้องกัน แต่เรื่องไม่มีความสัมพันธ์กัน เรียงเนื้อหาวกวน สับสน และข้อความไม่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน

ระดับ 2 การลำดับความคิดสอดคล้องกัน และเรื่องมีความสัมพันธ์กัน แต่เรียงเนื้อหาวกวน สับสน และข้อความไม่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน

ระดับ 3 การลำดับความคิดสอดคล้องกัน และเรื่องมีความสัมพันธ์กัน การเรียงเนื้อหาชัดเจน ไม่วกวน สับสน แต่ข้อความไม่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน

ระดับ 4 การลำดับความคิดสอดคล้องกัน และเรื่องมีความสัมพันธ์กัน การเรียงเนื้อหาชัดเจน ไม่วกวน สับสน และข้อความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน

3.3 การนำเสนอเรื่อง

ระดับ 1 เนื้อเรื่องที่เขียนสอดคล้องกับเรื่อง

ระดับ 2 เนื้อเรื่องที่เขียนสอดคล้องกับเรื่อง และมีความชัดเจนในการนำเสนอไม่วกวน

ระดับ 3 เนื้อเรื่องที่เขียนสอดคล้องกับเรื่อง และมีความชัดเจนในการนำเสนอไม่วกวน เป็นเรื่องที่แปลกใหม่น่าสนใจ

ระดับ 4 เนื้อเรื่องที่เขียนสอดคล้องกับเรื่อง และมีความชัดเจนในการนำเสนอไม่วกวน เป็นเรื่องที่แปลกใหม่น่าสนใจและอ่านแล้วเกิดจินตนาการตาม

3.4 การใช้ภาษาสื่อความหมาย

ระดับ 1 ภาษาที่ใช้เขียนสื่อความหมายมีความผิดพลาดไม่เกิน 50 % (หรือ 50 จุด) แต่ยังสื่อความหมายได้ดี

ระดับ 2 ภาษาที่ใช้เขียนสื่อความหมายมีความถูกต้อง 50 % - 70 % (ผิดพลาดได้ 30 – 49 จุด) และสื่อความหมายได้

ระดับ 3 ภาษาที่ใช้เขียนสื่อความหมายมีความถูกต้อง 71 % - 90 % (ผิดพลาดได้ 10 – 29 จุด) และสื่อความหมายได้ดี มีการเชื่อมโยงภาษาที่ดี

ระดับ 4 ภาษาที่ใช้เขียนสื่อความหมายมีความถูกต้อง 91 % - 100 %

(ผิดพลาดได้ 9 จุด) และสื่อความหมายได้ มีการเชื่อมโยงภาษาที่ดี และภาษามีความสละสลวยงดงาม

3.5 ความคิดเชิงสร้างสรรค์

ระดับ 1 การเขียนมีความคิดเชิงสร้างสรรค์ไม่เด่นชัด

ระดับ 2 การเขียนมีความคิดเชิงสร้างสรรค์ มีการใช้สำนวน โวหาร สุภาษิต คำพังเพย คำคม เพิ่มเติม

ระดับ 3 การเขียนมีความคิดเชิงสร้างสรรค์ มีการใช้สำนวน โวหาร สุภาษิต คำพังเพย คำคม เพิ่มเติม มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม

ระดับ 4 การเขียนมีความคิดเชิงสร้างสรรค์อย่างชัดเจน มีการใช้สำนวน โวหาร สุภาษิต คำพังเพย คำคม เพิ่มเติม มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม อันดีงาม และมีการยกตัวอย่างความคิดของตนที่เหมาะสม เป็นปัจจุบัน สอดแทรกเพิ่มเติม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น มีขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อสถานศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตผู้บริหารโรงเรียน
2. ขอจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัยไปขอความร่วมมือกับสำนักศึกษา กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
3. ติดต่อสถานศึกษาที่เป็นตัวอย่างเพื่อกำหนดวัน เวลา และสถานที่ทำการสอบ
4. จัดเตรียมข้อสอบให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบในแต่ละครั้ง โดยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกรกฎาคม ถึง เดือนกันยายน 2546
5. ชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ของการสอบ และขอความร่วมมือในการสอบ โดยที่นักเรียนแต่ละคนต้องทำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ ต่อเนื่องกันภายในวันเดียวกัน
6. ตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์การตรวจตามแบบทดสอบแต่ละฉบับ
7. นำผลที่ได้จากการทดสอบมาหาสถิติและทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่นำเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างและนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนแล้ว นำคะแนนหรือข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบคือ ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.)

2. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ของคะแนนแบบทดสอบความสามารถด้านภาษาและแบบทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้คำกับแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความและทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

3. หาค่าน้ำหนักความสำคัญของแบบทดสอบความสามารถด้านภาษาและแบบทดสอบความคล่องแคล่วในการใช้คำกับแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความและทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.1.1 หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบคือ ค่าเฉลี่ย($\bar{X}$)ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.)

4.1.2 วิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา โดยใช้เทคนิค 50 เปอร์เซ็นต์

4.1.3 วิเคราะห์ข้อสอบเพื่อหาค่าความยากและอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ คำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2541 : 199 - 201 : อ้างอิงจาก D.R Whitney and D.L Sabers. 1970.)

$$P_E = \frac{S_U + S_L - (2NX_{min})}{2N(X_{max} - X_{min})}$$

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{max} - X_{min})}$$

เมื่อ P_E คือ ดัชนีค่าความง่าย

D คือ ดัชนีค่าอำนาจจำแนก

S_U คือ ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง

S_L คือ ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน

N คือ จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน

X_{max} คือ คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด

X_{min} คือ คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

4.1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา โดยใช้สูตรของคูเดอร์–ริชาร์ดสัน (KR-20) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 215)

$$r_{tt} = \frac{k}{k - 1}\left[1 - \frac{\Sigma pq}{s_t^2}\right]$$

เมื่อ r_{tt} คือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

k คือ จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p คือ สัดส่วนของผู้ที่ทำได้ในข้อหนึ่งๆ

q คือ สัดส่วนของผู้ที่ทำผิดในข้อหนึ่งๆ

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของแบบทดสอบ

4.1.5 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538 : 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1}\left\{1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2}\right\}$$

เมื่อ α คือค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n คือจำนวนข้อของเครื่องมือวัด

S_i^2 คือคะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

S_t^2 คือคะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือนั้นทั้งฉบับ

4.1.6 หาความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนโดยมีผู้ตรวจ (Rater) 2 คน ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยใช้สูตร เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 85)

$$r_{XY} = \frac{N\Sigma XY - \Sigma X\Sigma Y}{\sqrt{[N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N\Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ N คือ จำนวนคน

ΣX คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X

ΣY คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y

ΣX^2 คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X แต่ละตัวยกกำลังสอง

ΣY^2 คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

ΣXY คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X และ Y คูณกันแต่ละคู่

4.17 หาค่าความสอดคล้องของผู้ตรวจให้คะแนน โดยใช้สูตรดัชนีความสอด คล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนน (RAI) ของ เบอร์รี่ – สต๊อกและคนอื่นๆ (Burry – Stock and others. 1996) แบบที่ 1 คือ ข้อสอบ 1 ข้อ ผู้ตรวจ 2 คน 1 เนื้อหา ที่มีข้อมูลแบบ I ระดับหรือช่วงชั้น

$$RAI = 1 - \frac{|R_1 - R_2|}{I - 1}$$

เมื่อ RAI คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ตรวจให้คะแนน

R_1 คือ คะแนนจากผู้ตรวจคนที่ 1

R_2 คือ คะแนนจากผู้ตรวจคนที่ 2

I คือ ระดับคะแนน

4.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

4.2.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) โดยใช้สูตรเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2541 : 85)

$$r_{XY} = \frac{N\Sigma XY - \Sigma X\Sigma Y}{\sqrt{[N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N\Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ N คือ จำนวนคน

ΣX คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X

ΣY คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y

ΣX^2 คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X แต่ละตัวยกกำลังสอง

ΣY^2 คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

ΣXY คือ ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ X และ Y คูณกันแต่ละคู่

4.2.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตร t-test (Hays, William L. 1981 : 464 - 467)

$$t = r\sqrt{\frac{N-2}{1-r^2}} \qquad df = N-2$$

เมื่อ t คือ ค่าจากการแจกแจงของ t

r คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้

N คือ จำนวนข้อมูลหรือจำนวนคน

4.2.3 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณโดยใช้สูตร (Kerlinger and Pedhazur. 1973 : 25)

$$R^2_{y.12} = \Sigma \beta_i r_{xjY}$$

เมื่อ $R^2_{y.12}$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรอิสระตัวที่ 1 ถึง n กับตัวแปรตาม (Y)

β_i คือ ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระตัวที่ i ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$r_{X_i Y}$ คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (X_i) กับตัวแปร (Y)

4.2.4 ทดสอบค่าน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบโดยใช้สูตร(Kerlinger and Pedhazur. 1973 : 61)

$$b_i = \beta_i \frac{S_y}{S_i}$$

เมื่อ β_i คือ ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระตัวที่ i ในรูปคะแนนมาตรฐาน

b_i คือ ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรอิสระในรูปคะแนนดิบของตัวแปรอิสระตัวที่ i

S_y คือ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปรตาม

S_i คือ ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนจากตัวแปรอิสระตัวที่ i

4.2.5 ทดสอบนัยสำคัญของค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta Weight) โดยใช้ t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 344)

$$t_i = \frac{b_i}{SE_{b_i}} \quad ; \; df = N - n - 1$$

เมื่อ t_i คือ ค่าการแจกแจงแบบทีของค่าน้ำหนักความสำคัญตัวที่ i

b_i คือ ค่าน้ำหนักความสำคัญตัวที่ i ในรูปคะแนนดิบ

SE_{b_i} คือ ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าน้ำหนักความสำคัญ

N คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

n คือ จำนวนแบบทดสอบ

4.2.6 ทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ(R)โดยใช้สูตร F-Test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540 : 332)

$$F = \left(\frac{R^2}{1 - R^2}\right)\left(\frac{N - k - 1}{k}\right)$$

$$df_1 = k \; ; \; df_2 = N - k - 1$$

เมื่อ F คือ ค่าสถิติ F

R คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่ต้องการทดสอบ

N คือ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

K คือ จำนวนตัวทำนาย (แบบทดสอบ)

จากข้อ 4.2.1-4.2.6 คำนวณค่าต่างๆโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS (Statistical package for the Social Sciences)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอดมรังสี มีจุดมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ และเพื่อศึกษาน้ำหนักของความสำคัญระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลผลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\overline{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
X	แทน	ความถนัดทางภาษาทั้งฉบับ
X_1	แทน	ความถนัดทางภาษาแบบศัพท์สัมพันธ์
X_2	แทน	ความถนัดทางภาษาแบบจัดประเภท
X_3	แทน	แความถนัดทางภาษาแบบความเข้าใจภาษา
X_4	แทน	ความถนัดทางภาษาแบบความเข้าใจภาพ
w	แทน	ความคล่องแคล่วในการใช้คำ
Y	แทน	แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ
r_{XY}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$R_{y.12}$	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	น้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ (Score Wright)
β	แทน	น้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนมาตรฐาน (Beta Wright)
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของน้ำหนักความสำคัญในรูปคะแนนดิบ
F	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ F(F-distribution)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. สถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษากับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ และ แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาและแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

3. ค่าน้ำหนักความสำคัญของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาและแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลครบแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ได้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

1. สถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา (แบบศัพท์สัมพันธ์ แบบจัดประเภท แบบความเข้าใจภาษา แบบความเข้าใจภาพ) แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

เมื่อนำแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 90 คน ได้ค่าสถิติพื้นฐานดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

แบบทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S	cv
X	90	40	21.84	6.44	29.49
X_1	90	10	6.83	1.60	23.43
X_2	90	10	4.79	2.45	51.15
X_3	90	10	5.13	2.39	46.58
X_4	90	10	5.09	2.55	50.10
W	90	-	297.19	73.94	24.88
Y	90	20	10.79	2.14	19.83

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้งฉบับมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.84 และคะแนนจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.79 ถึง 6.83 คะแนนจากแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 297.19 และคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.79 แสดงว่า แบบทดสอบเกือบทุกฉบับมีค่าความยากอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นคะแนนจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาแบบจัดประเภทเพราะมีค่าเฉลี่ยไม่ถึงครึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนแบบทดสอบฉบับอื่นๆมีค่าเฉลี่ยเกินครึ่ง แต่ก็ยังมีค่าไม่ถึงสามในสี่ส่วน ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่างสองในสี่ส่วนของคะแนนเต็ม สำหรับค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบทุกฉบับมีค่าอยู่ระหว่าง 1.60 ถึง 73.94 เมื่อเทียบการกระจายของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้งฉบับ แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ พบว่า มีค่าการกระจายเท่ากับ 29.49 24.88 และ 19.83 ตามลำดับ แสดงว่าแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความมีการกระจายของคะแนนน้อยกว่าแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้งฉบับและแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าเท่ากับ 9.66 และ 5.05 ตามลำดับ และสำหรับแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้ง 4 รูปแบบ มีค่าการกระจายอยู่ระหว่าง 23.43 ถึง 51.15 โดยแบบจัดประเภทมีค่าการกระจายสูงสุดและแบบศัพท์สัมพันธ์มีค่าการกระจายต่ำสุด

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ ซึ่งผลการวิจัยปรากฏดังในตาราง 2

ตาราง 2 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ และคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ และคะแนนแบบทดสอบวัดความ สามารถในการเขียนเรียงความ

แบบทดสอบ	X_1	X_2	X_3	X_4	w	Y
X_1	1.00	.21 *	.21*	.17	.21*	.26*
X_2		1.00	.42**	.32**	.32**	.38*
X_3			1.00	.56**	.18	.27*
X_4				1.00	.12	.24*
w					1.00	.78*
Y						1.00

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบ และแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีความสัมพันธ์กันดังนี้คือ แบบจัดประเภทกับแบบความเข้าใจภาษา แบบจัดประเภทกับแบบความเข้าใจภาพ แบบความเข้าใจภาษากับแบบความเข้าใจภาพ และแบบจัดประเภทกับแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์เป็น .42 .32 .56 และ .32 ตามลำดับ ในขณะที่แบบศัพท์สัมพันธ์กับแบบจัดประเภท แบบศัพท์สัมพันธ์กับแบบความเข้าใจภาษาและแบบศัพท์สัมพันธ์กับแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งมีค่าความสัมพันธ์เป็น .21 ทั้งหมด ส่วนด้านอื่นๆมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าความสัมพันธ์เป็น .12 .17 และ .18 สำหรับคะแนนของแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา 4 รูปแบบและแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าความสัมพันธ์ตั้งแต่ .24 ถึง .78

ตาราง 3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาและคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ และสัมประสิทธิ์สหสัมพันพหุคูณระหว่างคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาและแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

แบบทดสอบ	X	w	Y
x	1.00	.29**	.41**
w		1.00	.78**
Y			1.00
	R = .81**		
	R^2 = .65		F = 80.77**
	SE_b = 1.28		

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ พบว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้งฉบับและคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับคะแนนแบบทดสอบ

วัดความสามารถในการเขียนเรียงความ และคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ มีค่าเท่ากับ .29 .41 และ .78 ตามลำดับ แสดงว่าแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำและแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทั้งฉบับและคะแนนแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำกับคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความมีค่าเท่ากับ .81 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และค่าความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ มีค่าเท่ากับ .65 แสดงว่าความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีลักษณะวัดร่วมกับความสามารถในการเขียนเรียงความประมาณ 65 เปอร์เซ็นต์

3. ค่าน้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาว่าความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำ ตัวแปรใดส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ ทั้งในรูปคะแนนดิบ (b) คะแนนมาตรฐาน (β) ตลอดจนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดในรูปคะแนนดิบ (SE_b) และทำการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติด้วยค่า t (t-test) ได้ผลการวิเคราะห์ดังตาราง 3

ตาราง 4 ค่าน้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ

แบบทดสอบ	b	β	SE_b	t – test
X	.15	.20	.02	2.97**
w	.47	.73	.01	10.97**

** มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ พบว่า น้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าเท่ากับ .15 และ .47 ตามลำดับ โดยความคล่องแคล่วในการใช้คำมีค่าน้ำหนักความสำคัญมากกว่าความถนัดทางภาษา แสดงว่าความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความมากกว่าความถนัดทางภาษา และไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 คือ ความถนัดทางภาษาส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความมากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้คำ

บทที่ 5
สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. เพื่อศึกษาน้ำหนักของความสำคัญระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐานในการวิจัย

1. ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กันกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. ความถนัดทางภาษาส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความมากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้คำ

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนวัดอุดมรังสี สำนักงานเขตหนองแขม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 ห้องเรียน และจำนวนนักเรียน 90 คน ที่เลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random) โดยห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาจำนวน 4 รูปแบบ
   - 1.1 แบบศัพท์สัมพันธ์
   - 1.2 แบบจัดประเภท
   - 1.3 แบบความเข้าใจภาษา
   - 1.4 แบบความเข้าใจภาพ
2. แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายและสมมติฐานในการศึกษาวิจัยดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

1.1 หาค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 หาค่าสหสัมพันธ์โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสหสัมพันธ์

2.2 หาค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ

2.3 หาค่าน้ำหนักความสำคัญ (Beta Weight) ของแบบทดสอบและและทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของค่าน้ำหนักความสำคัญ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อโรงเรียนที่ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อกำหนดวันเวลาและสถานที่ ที่ทำการสอบ
2. ชี้แจงให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์ในการสอบและขอความร่วมมือในการสอบ
3. ทำการทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบ 3 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาจำนวน 4 รูปแบบ แบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ ในเดือนมกราคมถึงเดือนกุมภาพันธ์
4. นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ค่าสถิติและทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสถิติพื้นฐานของแบบทดสอบวัดความถนัด พบว่า คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ 21.84 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 6.44 และแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 297.19 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 73.94 ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.79 และมีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.14

2. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภานในของความถนัดทางภาษากับความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าเท่ากับ .29 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ของความถนัดทางภาษากับความสามารถในการเขียนเรียงความ มีค่าเท่ากับ .41 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ มีค่าเท่ากับ .78 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สำหรับสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามรถในการเขียนเรียงความ มีค่าเท่ากับ .81 ซึ่ง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าความแปรปรวนของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .65 หมายความว่า ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีลักษณะที่วัดร่วมกับความสามารถในการเขียนเรียงความมีค่าเท่ากับ 65 เปอร์เซ็นต์

3. ค่าน้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าเท่ากับ .15 และ .47 ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. ความถนัดทางภาษาและความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 คือ ความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2511 : 78) ที่พบว่า ตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความมีอยู่ 3 ด้าน คือ สมรรถภาพสมองด้านภาษา ด้านความจำ และการพิจารณาหาเหตุผล ส่วนสมรรถภาพสมองด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำนั้นเป็นสมรรถภาพที่ส่งผลต่อการเขียนเรียงความอย่างตรงข้าม นั่นคือความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความ แต่สำหรับงานวิจัยนี้ความคล่องแคล่วในการใช้คำมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความโดยตรง

2. ค่าน้ำหนักความสำคัญของความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความคล่องแคล่วในการใช้คำมีค่าน้ำหนักมากกว่าความถนัดทางภาษา จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 คือ ความถนัดทางภาษาส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความมากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้คำ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่นักเรียนได้เขียนบ่อย ๆจนเกิดความคล่องแคล่วในการเขียนทำให้มีความคิดที่เร็วและคิดถูกต้อง เมื่อคิดได้คล่องก็ทำให้เขียนเรียงความได้ดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน ควรมีการสอบแบบให้นักเรียนได้เขียนแสดงความคิดเห็น แสดงความรู้สึกและแสดงความรู้จากประสบการณ์ที่สั่งสมมาให้มากขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกความสามารถในการเขียนและการบรรยายประกอบการใช้เหตุผลให้สัมพันธ์ไปกับการอ่านโจทย์แบบเลือกตอบ และเพื่อเป็นการสนองตอบการประเมินแบบใหม่ที่ประเมินการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียน

1.2 ครูควรฝึกให้นักเรียนได้เขียนคำในมาตราตัวสะกดบ่อยๆ และฝึกการเขียนบรรยายจากความคิดให้ควบคู่ไปกับการทำแบบทดสอบแบบเลือกตอบ เนื่องจากจะเป็นการช่วยฝึกให้นักเรียนได้คิดด้วยตนเองและนำความร์ที่ได้เรียนไปมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับทำวิจัย

เนื่องจากการศึกษาในปัจจุบันเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ต้องการให้ผู้เรียนอ่านและคิดแล้วสามารถเขียนเรียบเรียงออกมาได้ด้วยตนเอง การฝึกด้านการอ่าน การคิด และการเขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น งานวิจัยจึงควรเน้นฝึกให้ผู้เรียนได้อ่าน และคิดแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ และต้องสามารถเขียนออกมาได้ถูกต้องด้วยตนเองในทุกๆวิชา นอกเหนือจากวิชาภาษาไทย และควรได้มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบทางด้านการเขียนกับความสามารถทางสมองในด้านอื่นๆอีก อาทิ องค์ประกอบด้านสังเกตพิจารณา เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กิ่งกาญจน์ สิรสุคนธ์. (2521). *ความสัมพันธ์ของข้อสอบแบบเลือกตอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษากับการวัดความสามารถในการเรียงความ*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

โกวิท ประวาลพฤกษ์. (2544). ครูแท้ " มาตรฐานคุณภาพและการประเมิน ". กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ

ชัยนันท์ นันทพันธ์. (2526). ศิลปะการเขียนเรียงความและรวมเรียงความรางวัลพระราชทาน. กรุงเทพฯ : ประกายพรึก.

ฐิติรัตน์ ฐานวัฒน์. (2542). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางสมองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการบัญชี ของนักศึกษาสาขาการบัญชี*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

นิกร ขวัญเมือง. (2545). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเมตาคอคนิชันและการอบรมเลี้ยงดูกับความสามารถในการแก้ปัญหาโจทย์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

นิศารัตน์ คงสวัสดิ์. (2544). *ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจแบบทดสอบความเรียง ที่มีจำนวนผู้ตรวจและวิธีการตรวจต่างกัน*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การวัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินรทวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

แนวทางการประเมินด้วยทางเลือกใหม่ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. (2544). กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

ปริยฉัตร พรหมศรี. (2535). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถทางการเขียนและความสนใจในวิธีสอนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามรูปแบบเอริกา (Erica Model) และวิธีสอนตามคู่มือครู*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

เปลื้อง ณ นคร. (2513). *เรียงความชั้นสูง*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. (2518). *การเขียนภาคปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

พรรณทิพย์ ชำนาญกิจ. (2527). *การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้บทเรียนโปรแกรมกับชุดการสอนแบบศูนย์การเรียน.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

เพ็ญศรี เดมียกุล. (2525). *การสร้างแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสิงห์บุรี.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลกการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

พรทิพย์ สิมโน. (2536). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้โครงสร้างระดับยอดกับวิธีการอ่านตามวิธีสอนในคู่มือครู.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

พรทิพย์ ศรีมณี. (2537). *การสร้างแบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาตามแนวองค์ประกอบของแบบทดสอบ พี เอ็ม เอ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร. (2541,พฤษภาคม). " การสอนเขียนเรียงความอย่างสร้างสรรค์ ", *วารสารการศึกษา กทม.* 21(8) : 27-31.

มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร. (2541,มิถุนายน). " การสอนเขียนเรียงความแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน", *วารสารการศึกษา กทม.* 21(9) : 21-23.

เรืองอุไร กุศลาสัย. (2516). *คำบรรยายประกอบวิชาภาษาไทย.* กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์.

รายงานการประเมินความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 6 สังกัด ส.ป.ช. (2537). กรุงเทพฯ : กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2541). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ. พิมพ์ครั้งที่ 2 : สุวีริยาสาสน์.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2540). *สถิติวิทยาทางการวิจัย.* กรุงเทพฯ. : สุวีริยาสาสน์.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.* กรุงเทพฯ. : สุวีริยาสาสน์.

สิทธา พินิจภูวดล. (2516). *การเขียน.* กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

สุทธาทิพย์ นวลหงษ์. (2542). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพสมองด้าน เอน เอม พี (NMP) และด้าน เอน เอส พี (NSP) ตามทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของกิลฟอร์ดกับความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลกการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

สุดใจ กองมะลี. (2538). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับแบบทดสอบโคลซวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (วัดผลการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

สมบูรณ์ ชิตพงศ์. (2511). *สมรรถภาพทางสมองที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความ. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.* กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2529). *การประเมินผลกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับประถมศึกษา.* กรุงเทพฯ พิมพ์ครั้งที่ 2 : ฝ่ายส่งเสริมมาตรฐานการศึกษาสำนักงานทดสอบ.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ และคณะ. (2540). *ภาษาไทย 6.* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.

โสภนา แจ่มยวง. (2538). *การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับแรงจูงใจในการเรียนต่างกันและได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

อุษา หัชชะวณิช. (2521). *ความสัมพันธ์ระหว่างจริยธรรม ความถนัดทางภาษา และการควบคุมภายใน – ภายนอก ของเด็กวัยรุ่นตอนต้น.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ถ่ายเอกสาร.

Burry – Stock ,Judith A., Laurie ,Cecelia, Chissom, Brad S. (1996,April). " Rater Agreement Indexes For Performance Assessment," *Educational and Psychological measurement.* 56(2) : 251 – 262.

Garner and Engelhard, Jr. (1999). " Gender differences in Performance on multiple-choice and Constructed Response Mathematics Items," *Applied Measurement in Education.* 12(1) : 29-51.

Hays, William L. Statistics. 3rd ed. New York, Holt, 1981 (464 – 467).

Kerlinger, Fred N. and Elazar J. Pedhazur. Multiple Regression in Behavioral Research. New York : Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1973.

Klein and Stecher. (1998). " Analytic Versus Holistic Scoring of Science Performance Tasks," *Applied Measurement in Education.* 11(2) : 121-137.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบ

1. รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระวีวรรณ พันธ์พานิช
3. นางสาวน้ำผึ้ง ปลั่งพงษ์พันธ์
4. อาจารย์ ธงชัย สาระพจน์
5. อาจารย์เบญจมาส กรแสง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มสว โทร. 5731, 5618

ที่ ศธ 0519.12/ 2003 **วันที่** 16 ตุลาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวโสภา ศรีสุข นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี" โดยมี อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์วัญญา วิศาลาภรณ์ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระวีวรรณ พันธ์พานิช ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิคม ตังคะพิภพ และ อาจารย์ละเอียด รักษ์เผ่า เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบให้ นางสาวโสภา ศรีสุข และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 7296

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

11 พฤศจิกายน 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นางสาวโสภา ศรีสุข นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี" โดยมี อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ นางสาวน้ำผึ้ง ปลั่งพงษ์พันธ์ นักวิชาการ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบ ให้ นางสาวโสภา ศรีสุข และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-4210220 มือถือ 01-9866237

ที่ ศธ 0519.12/ 7283

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 ตุลาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดอุดมรังสี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบ

เนื่องด้วย นางสาวโสภา ศรีสุข นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี" โดยมี อาจารย์ชวลิต รวยอาจิณ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ธงชัย สาระพจน์ และ อาจารย์เบญจมาส กรีแสง เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบให้ นางสาวโสภา ศรีสุข และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาภรณ์ หะวานนท์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 02-4210220 มือถือ 01-9866237

ภาคผนวก ข
ผลการวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อสอบรายข้อ

ตาราง 5 ค่าความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดความถนัดทางภาษาแบบศัพท์สัมพันธ์

ข้อ	P	r
1.	.44	.49
2.	.47	.58
3.	.60	.49
4.	.60	.58
5.	.63	.42
6.	.72	.47
7.	.69	.53
8.	.66	.51
9.	.66	.42
10.	.52	.64

ตาราง 6 ค่าความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดความถนัดทางภาษาแบบจัดประเภท

ข้อ	P	r
1.	.59	.60
2.	.64	.44
3.	.51	.49
4.	.31	.31
5.	.51	.67
6.	.57	.56
7.	.47	.53
8.	.60	.71
9.	.62	.67
10.	.31	.27

ตาราง 7 ค่าความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดความถนัดทางภาษาแบบความเข้าใจภาษา

ข้อ	P	r
1.	.33	.40
2.	.41	.60
3.	.56	.67
4.	.46	.51
5.	.62	.71
6.	.44	.53
7.	.64	.67
8.	.64	.67
9.	.26	.20
10.	.61	.51

ตาราง 8 ค่าความยากและอำนาจจำแนกของข้อสอบวัดความถนัดทางภาษาแบบความเข้าใจภาพ

ข้อ	P	r
1.	.37	.51
2.	.59	7.3
3.	.47	.71
4.	.39	.38
5.	.52	.60
6.	.68	.60
7.	.63	.51
8.	.63	.47
9.	.60	.49
10.	.57	.51

ตาราง 9 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความคล่องแคล่วในการใช้คำ

ข้อ	รายการ	p	r	delta
1	คำที่มี ม สะกด	.24	.21	15.83
2	คำที่ขึ้นต้นด้วย ก	.24	.22	15.76
3	คำที่ประสมสระโอะ	.39	.24	14.17
4	คำที่ลงท้ายด้วย ด	.34	.31	14.61
5	คำที่สะกดด้วย ล	.29	.32	15.22
6	คำที่ประสมสระไอ	.40	.30	14.04
7	คำที่ประสมสระเอ	.31	.43	15.02
8	คำที่ ช เป็นพยัญชนะต้น	.32	.25	14.90
9	คำที่คล้องจองต่อจาก จำปา มาหา	.24	.29	15.87
10	คำที่คล้องจองต่อจาก คิดถึง จึงมา	.29	.35	15.17

ตาราง 10 ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

ข้อ	รายการ	p	r	delta
1	เรียงความจากภาพที่กำหนด	.49	.44	13.1

ตาราง 11 ค่าความสอดคล้องของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน โดยใช้สูตร $RAI = 1 - \frac{(R_1 - R_2)}{I - 1}$

คนที่	ความสอดคล้องผู้ตรวจ				
	รูปแบบการเขียน	ลำดับความ	การนำเสนอ	การใช้ภาษา	ความคิดสร้างสรรค์
1	1	1	1	1	1
2	1	1	1	1	1
3	1	1	1	1	1
4	1	1	1	1	1
5	1	1	1	1	1
6	1	1	1	1	1
7	1	1	1	1	1
8	1	1	1	1	1
9	1	1	1	1	1
10	1	1	1	1	1
11	1	1	1	1	1
12	1	1	1	1	1
13	1	1	1	1	1
14	1	1	1	1	1
15	1	1	1	1	1
16	1	1	1	1	1
17	1	1	1	1	1
18	1	1	1	1	1
19	1	1	1	1	1
20	1	1	1	1	1
21	1	1	1	1	1
22	1	1	1	1	1
23	1	1	1	1	1
24	1	1	1	1	1
25	1	1	1	1	1
26	1	1	0.75	1	0.75
27	1	1	1	1	1
28	1	1	1	1	1

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ความสอดคล้องผู้ตรวจ				
	รูปแบบการเขียน	ลำดับความ	การนำเสนอ	การใช้ภาษา	ความคิดสร้างสรรค์
29	1	1	1	1	1
30	1	1	1	1	1
31	1	1	1	1	1
32	1	1	1	1	1
33	1	1	1	1	1
34	1	1	1	1	1
35	1	1	1	1	1
36	1	1	1	1	1
37	1	1	1	1	1
38	1	1	1	1	1
39	1	1	1	1	1
40	1	1	1	1	1
41	1	1	1	1	1
42	1	1	1	1	1
43	1	1	1	1	1
44	1	1	1	1	1
45	1	1	1	1	1
46	1	1	1	1	1
47	1	1	1	1	1
48	0.75	1	1	1	1
49	1	1	1	1	1
50	1	1	1	1	1
51	1	1	1	1	1
52	1	1	1	1	1
53	1	1	1	1	1
54	1	1	1	1	1
55	1	1	1	1	1
56	1	1	1	1	1
57	1	1	1	1	1

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ความสอดคล้องผู้ตรวจ				
	รูปแบบการเขียน	ลำดับความ	การนำเสนอ	การใช้ภาษา	ความคิดสร้างสรรค์
58	1	1	1	1	1
59	1	1	1	1	1
60	1	1	1	1	1
61	1	1	1	1	1
62	1	1	1	1	1
63	1	1	1	1	1
64	1	1	1	1	1
65	1	1	1	1	1
66	1	1	1	1	1
67	1	1	1	1	1
68	1	1	1	1	1
69	1	1	1	1	1
70	1	1	1	1	1
71	1	1	1	1	1
72	1	1	1	1	1
73	1	1	1	1	1
74	1	1	1	1	1
75	1	1	1	1	1
76	1	1	1	1	1
77	1	1	1	1	1
78	1	1	1	1	1
79	1	1	1	1	1
80	1	1	1	1	1
81	1	1	1	1	1
82	1	1	1	1	1
83	1	1	1	1	1
84	1	1	1	1	1
85	1	1	1	1	1
86	1	1	1	1	1

ตาราง 11 (ต่อ)

คนที่	ความสอดคล้องผู้ตรวจ				
	รูปแบบการเขียน	ลำดับความ	การนำเสนอ	การใช้ภาษา	ความคิดสร้างสรรค์
87	1	1	1	1	1
88	1	1	1	1	1
89	1	1	1	1	1
90	1	1	1	1	1

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษาและความคล่องแคล่วในการใช้คำกับความสามารถในการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่6 โรงเรียนวัดอุดมรังสี

<u>คำชี้แจง</u> แบบทดสอบมีทั้งหมดสามฉบับ ให้นักเรียนทำทุกฉบับ

ฉบับที่ 1 มีทั้งหมด 4 รูปแบบ เป็นแบบเลือกตอบ รูปแบบละ 10 ข้อ ในเวลา 60 นาที

ฉบับที่ 2 เป็นแบบเขียนคำตามเวลาที่กำหนด มีทั้งหมด 10 ข้อ ข้อละ 5 คะแนน

ฉบับที่ 3 เป็นแบบให้เรียงความจากภาพที่กำหนดให้ 1 ข้อ ในเวลา 20 นาที

<u>ตัวอย่าง</u> ฉบับ 1 ข้อ (00) ดวงอาทิตย์เกี่ยวข้องกับคำใด

1. โลก
2. สีแดง
3. วงกลม
4. วันอาทิตย์
5. ความร้อน

ข้อที่	ก	ข	ค	ง	จ
	1	2	3	4	5
1					☒
2					

ฉบับที่ 2 ให้นักเรียนหาคำที่มี ม เป็นพยัญชนะต้นมาให้มากที่สุดในเวลา 5 นาที

มาก มาย มม มิด มด มาม .....

ฉบับที่ 3 ให้นักเรียนเขียนเรียงความจากภาพที่กำหนดให้ในเวลา 20 นาที

เรื่อง สัตว์เลี้ยงของฉัน

ฉันชอบสัตว์ที่มีเสียงดังและน่ารัก .....

.....

แบบทดสอบฉบับที่ 1
แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา แบ่งเป็น 4 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 แบบศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถในการหาความสัมพันธ์ของคำต่างๆที่กำหนดให้ว่ามีความสัมพันธ์กับตัวเลือกใดที่กำหนดให้มากที่สุด

<u>คำชี้แจง</u> จากข้อ 1 – 10 ให้นักเรียนเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำที่กำหนดให้มากที่สุด

1. บุปผา
   1. นก
   2. ผึ้ง
   3. ปลวก
   4. ค้างคาว
   5. แมลงทับ
2. จังหัน
   1. ครู
   2. ชาวนา
   3. วิศวกร
   4. พระสงฆ์
   5. พระเจ้าอยู่หัว
3. โยกย้าย
   1. คน
   2. ที่อยู่
   3. ฐานะ
   4. ตำแหน่ง
   5. เงินเดือน
4. จนมุม
   1. คดี
   2. ศาล
   3. โจทย์
   4. จำเลย
   5. ตำรวจ
5. ร่ม
   1. พายุ
   2. แสงไฟ
   3. แสงแดด
   4. แสงดาว
   5. แสงเดือน
6. นกเอี้ยง
   1. ม้า
   2. วัว
   3. แพะ
   4. ช้าง
   5. ควาย
7. กรรไกร
   1. ไม้
   2. หิน
   3. ท่อน้ำ
   4. กระดาษ
   5. กระเบื้อง
8. พร้า
   1. ยิง
   2. ต่อ
   3. ตัด
   4. เป่า
   5. เย็บ

9. กล้วย
    1. วัว
    2. ม้า
    3. ลิง
    4. สิงโต
    5. ควาย

10. นักเรียน
    1. มีด
    2. จอบ
    3. เสียม
    4. เลื่อย
    5. ดินสอ

รูปแบบที่ 2 แบบทดสอบแบบจัดประเภท หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ใช้วัดความสามารถด้านความเข้าใจ ตลอดจนการวิเคราะห์พิจารณาประเมินดูว่าประโยคหรือวลีใดที่ให้ไว้มีความหมายผิดแผกไปจากข้ออื่นๆ

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนเลือกประโยคหรือวลีที่มีความหมายผิดแผกไปจากข้ออื่นจากประโยคหรือวลีที่กำหนดให้ต่อไปนี้

1. 1. ปลายทางชีวิต
   2. ปลายทางแห่งรัก
   3. ปลายทางแห่งฝัน
   4. จุดหมายปลายทาง
   5. ส่งให้ถึงปลายทาง

2. 1. ฟุ้งเด็มบริเวณ
   2. ปลิวฟุ้งไปทั่ว
   3. ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม
   4. ลอยฟุ้งจนจับไม่ได้
   5. ฟุ้งกระจายเต็มไปหมด

3. 1. ชั่วชีวิตที่มี
   2. ชั่วกัปชั่วกัลป์
   3. ชั่วกัลปาวสาน
   4. ชั่วฟ้าดินสลาย
   5. ชั่วเจ็ดทีดีเจ็ดหน

4. 1. ฉันรักเธอนะ
   2. เธอรักฉันนะ
   3. นะเธอนะรักฉัน
   4. รักฉันเถอะนะเธอ
   5. ฉันอยากให้เธอรักฉัน

5. 1. พ่อขาหนูหยิบกระเป๋าให้คะ
   2. หนูหยิบสมุดงานให้พี่หน่อย
   3. หยิบขนมให้แม่หน่อยคะลูก
   4. หนูหยิบปากกามานะคะแม่
   5. เพื่อนหนูทำงานหยิบโหย่งจริง

6. 1. พ่อส่งมาเลยคะ
   2. เดี๋ยวเราส่งให้เองจ้ะ
   3. เธอพูดจาส่งเดชไปได้
   4. ฉันไปส่งเธอที่บ้านนะจ๊ะ
   5. นำส่งทางไปรษณีย์นะจ๊ะ

7. 1. เธอนี่ทำตัวเป็นกาฝากจริง
   2. ฉันฝากของไว้ประเดี๋ยวนะ
   3. พ่อนำเงินไปฝากที่ธนาคาร
   4. แม่ฉันฝากขนมมาให้เธอด้วย
   5. ฝากฟ้าไปบอกเขาว่า คิดถึงจัง

8. 1. จำใจมาละสิ
   2. ช่างจดจำจริงนะ
   3. เธอจำฉันได้จริงๆ
   4. เธอยังจำได้อีกหรือ
   5. เขาทำเป็นจำฉันไม่ได้นะ

9. 1. แม่สอนให้เราทำดี
   2. พ่อสอนว่าเราต้องขยัน
   3. เขาถูกฉันสอนมวยเข้าให้
   4. ลุงสอนไม่ให้พูดหยาบคาย
   5. พี่สอนว่าอย่าหยิบของๆผู้อื่นมา

10. 1. ฉันคิดถึงเขามาก
    2. เขาคิดถึงฉันมากเลย
    3. เขาเป็นคนที่ฉันคิดถึงมาก
    4. เขาจะรู้ไหมว่าฉันคิดถึงเขา
    5. คนเดียวที่ฉันคิดถึงก็คือเขา

รูปแบบที่ 3 ความเข้าใจภาษา

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้บทกลอนต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 1 – 3

คุณค่าของหนังสือ

หนังสือคือกุญแจแก้ความเขลา หนังสือเผาความทุกข์กลับสุขใส
หนังสือเปรียบพลังธรรมอันอำไพ หนังสือใช้เป็นครูผู้ฝึกคน
หนังสือคือหมอยารักษาโง่ หนังสือคือสายโซ่คล้องภาษา
หนังสือคือขุมทรัพย์สรรพปัญญา หนังสือสอนมนุษยชาติฉลาดเอย

1. ผู้เขียนรู้สึกอย่างไร
   1. ตกใจ
   2. ภูมิใจ
   3. ชื่นชม
   4. ชื่นชอบ
   5. สรรเสริญ

2. กลอนบทนี้เหมาะสมกับใคร
   1. ครู
   2. ใครก็ได้
   3. เด็กนักเรียน
   4. เจ้าของหนังสือ
   5. บุคคลทั่วไปทุกคน

3. จากข้อความ " หนังสือใช้เป็นครูผู้ฝึกคน " หมายความว่าอย่างไร
   1. ครูก็คือหนังสือ
   2. คนมีหนังสือเป็นครู
   3. ผู้ฝึกฝนคนคือหนังสือ
   4. หนังสือเปรียบเสมือนครู
   5. หนังสือใช้ให้ครูไปสอนคน

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 4

" เรียนรู้ตลอดชีวิต คิดอย่างสร้างสรรค์ ก้าวทันเทคโนโลยี

4. บุคคลใดต่อไปนี้เป็นไปตามคำกล่าวข้างต้น
   1. ตู่ฝึกเล่มเกมจากคอมพิวเตอร์เมื่อว่าง
   2. ตั้มเรียนทุกวิชาแต่ก็เรียนไม่จบสักวิชา
   3. ตันเรียนหนังสือตั้งแต่เด็กจนแก่แล้วก็ยังไม่จบ
   4. ตันเป็นครูจนเกษียณ ทุกวันนี้ก็ยังศึกษาเรื่องคอมพิวเตอร์
   5. ต้อยเรียนจบปริญญาเอกสาขาคอมพิวเตอร์ตามที่แม่ต้องการ

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 5

" เรียนรู้คู่รอยยิ้ม "

5. ผู้กล่าวต้องการสื่อถึงเรื่องใด
   1. ให้เรียนไปยิ้มไป
   2. ให้เรียนอย่างมีความสุข
   3. เข้าห้องเรียนทุกครั้งต้องยิ้ม
   4. ให้ยิ้มตลอดเวลาขณะที่เรียนอยู่
   5. ต้องยิ้มตลอดเวลาจึงจะเรียนรู้ได้ดี

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้บทกลอนต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 6-7

พ่อไม่มีเงินทองมากองให้ จงตั้งใจพากเพียรเรียนหนังสือ
หาวิชาความรู้เป็นคู่มือ ได้ยึดถือเอาไว้ใช้เลี้ยงกาย
พ่อกับแม่มีแต่จะแก่เฒ่า จะเลี้ยงเจ้าเรื่อยไปนั้นอย่าหมาย
ใช้วิชาช่วยตนไปจนตาย สุขสบายแม่พ่อก็พอใจ

6. ผู้กล่าวต้องการสื่อในลักษณะใด
   1. สั่งสอน
   2. ชักชวน
   3. ตักเตือน
   4. โฆษณา
   5. บอกกล่าว

7. อะไรเป็นสิ่งที่จะบอกได้ว่าพ่อแม่พอใจ
   1. ลูกมีเงินทอง
   2. ลูกเลี้ยงดูพ่อแม่ได้
   3. ลูกเรียนหนังสือเก่ง
   4. ลูกมีหนังสือมากมาย
   5. ลูกมีความรู้ติดตัวช่วยตัวเองได้

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้บทกลอนต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 8 – 10

คนจะงาม	งามที่ใจ	ใช่ใบหน้า
คนจะสวย	สวยจรรยา	ใช่ตาหวาน
คนจะแก่	แก่ความรู้	ใช่อยู่นาน
คนจะรวย	รวยศีลทาน	ใช่บ้านโต

8. คนจะงามต้องงามแบบใด
    1. จิตใจดี
    2. ใบหน้าดี
    3. รูปร่างดี
    4. ผิวพรรณดี
    5. แต่งตัวดูดี

9. คนจะสวยต้องสวยที่ใด
    1. ตาหวาน
    2. หน้าหวาน
    3. มารยาทดี
    4. หน้าสมส่วน
    5. จรรยาบรรณ

10. คนจะแก่ต้องแก่แบบใดจึงจะดี
    1. แก่ตัว
    2. แก่วัย
    3. แก่อายุ
    4. แก่ที่ใจ
    5. แก่ความรู้

รูปแบบที่ 4 ความเข้าใจภาพ

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ภาพต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 1 – 2

1. ภาพนี้สื่อถึงเรื่องใด
   1. ความโลภ
   2. ภัยอันตราย
   3. ความขาดสติ
   4. ความโหดร้าย
   5. ความโกรธชัง

2. จากภาพเกิดขึ้นที่ใด
   1. บนถนน
   2. ทางเปลี่ยว
   3. ใต้ทางด่วน
   4. บนทางด่วน
   5. บนและใต้สะพานลอย

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ภาพต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 3 – 4

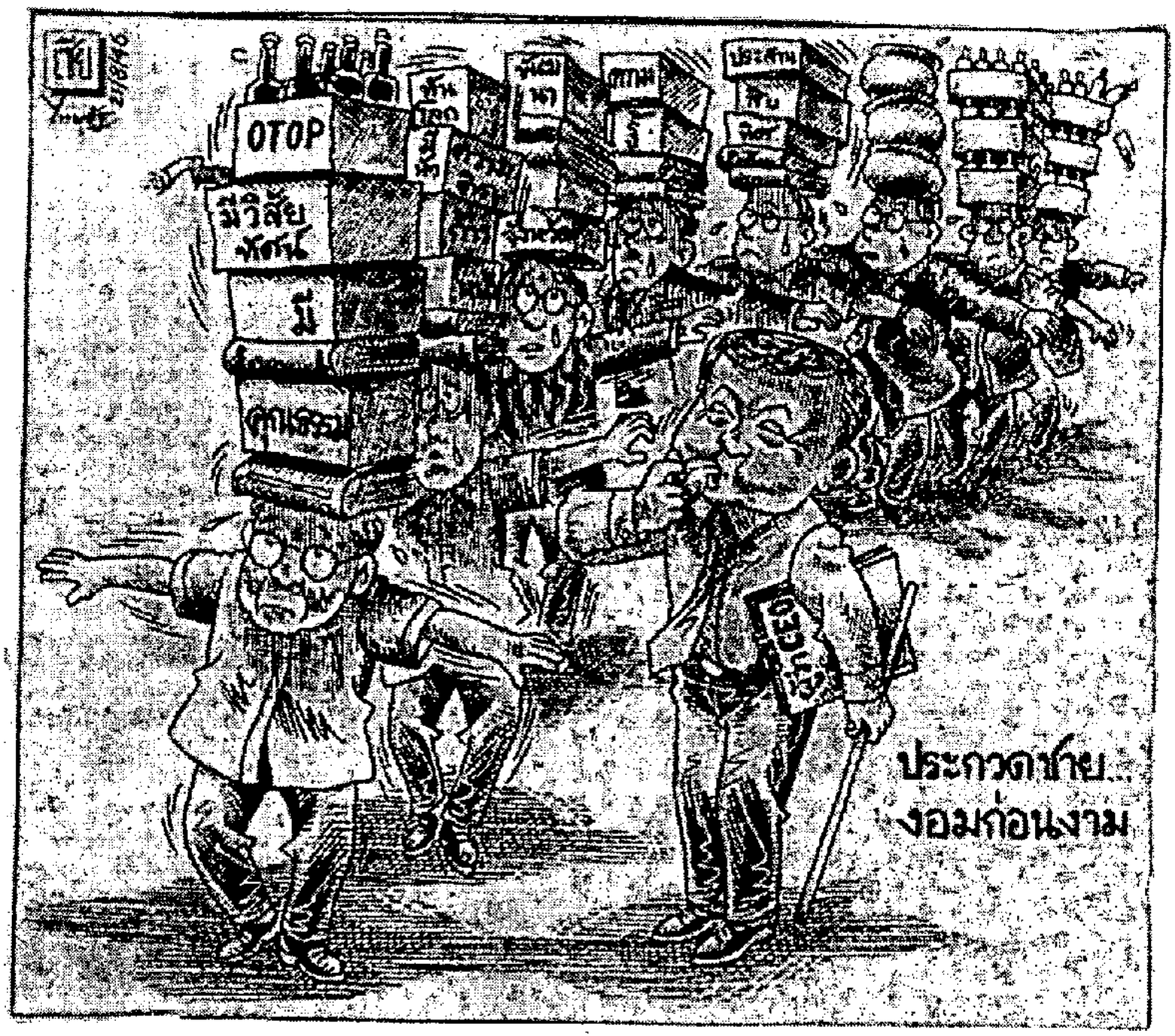

3. ภาพนี้สื่อเกี่ยวกับเรื่องใด
   1. ผู้ชนะสิบทิศ
   2. การฝึกโยคะ
   3. การทำงานหนัก
   4. การเดินมาราธอน
   5. การประกวดชายงาม

4. ภาพนี้สอนใครได้ดี
   1. ครู
   2. นักเรียน
   3. ผู้ปกครอง
   4. ข้าราชการ
   5. ประชาชนไทย

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ภาพต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 5 – 7

5. จากภาพเกิดขึ้นเพราะเหตุใด
   1. ค่านิยมพื้นฐาน
   2. การสั่งสอนและสั่งสม
   3. การขาดสติในการยั้งคิด
   4. การเลียนแบบในสิ่งที่เห็น
   5. สืบเนื่องต่อกันมาทางสายเลือด

6. ข้อคิดของภาพนี้คือข้อใด
   1. ปืนที่ดีจะน่าใช้
   2. ปืนดีๆควรมีไว้มากๆ
   3. ควรมีปืนเก็บไว้ที่บ้านทุกคน
   4. ควรรักษาปืนไว้ให้ดีเผื่อจะได้ใช้
   5. ควรคิดแก้ปัญหาเรื่องปืนกันได้แล้ว

7. ใครควรเป็นผู้แก้ปัญหาเรื่องนี้
   1. ครู
   2. เด็ก
   3. ผู้ปกครอง
   4. นายกรัฐมนตรี
   5. ประชาชนทุกคน

<u>คำชี้แจง</u> ให้ใช้ภาพต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ 8 – 10

8. ถ้าเชือกขาดจะเกิดอะไรขึ้น
   1. จบเกม
   2. ตำรวจชนะ
   3. นักการเมืองชนะ
   4. ผู้ดูเข้าไปช้ำเติม
   5. ก้าวไม่พร้อมกันอาจไปคนละทาง

9. จะเกิด " ครอบครัวเข้มแข็ง ชีวิตมั่นคง " ได้เมื่อใด
   1. นักการเมืองเดินนำทหาร
   2. ทหารกอดคอกับนักการเมือง
   3. ทหารติดตามนักการเมืองตลอด
   4. ทหารต้องอยู่ห่างจากนักการเมือง
   5. ทหารกับนักการเมืองร่วมมือร่วมใจ

10. จะเกิดประโยชน์แก่ใครมากที่สุด ถ้าความจริงเป็นไปตามภาพ
    1. ตำรวจ
    2. นักธุรกิจ
    3. นักการเมือง
    4. เด็กนักเรียน
    5. ประชาชนทุกคน

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวโสภา ศรีสุข
เกิดวันที่	6 กุมภาพันธ์ 2519
สถานที่เกิด	อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	30/11 หมู่ 2 แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนวัดอุดมรังสี แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนวัดพังตรุ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2535	จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนกาญจนานุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2538	จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนกาญจนานุเคราะห์ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี
พ.ศ. 2542	การศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) วิชาเอกคณิตศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยบูรพา
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกการวัดผลการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ